

DOMOVINA

Izhaaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četr let 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Dijaška kuhinja v Celji.

Po dolgem in vztrajnem naporu dosegli smo Slovenci c. kr. nižjo gimnazijo v Celju, kot samostalen zavod, z enako vredbo, kakor takozvane slovenske paralelke na c. kr. gimnaziji v Mariboru. Storjen je s tem važen korak v razširjeni vzgoje naše mladine, na podlagi materinega-slovenskega jezika. Do zdaj je v Celji že v prvem razredu gimnazije bil učni jezik skoz in skoz nemški, slovenščina podučevala se je le kot predmet nekaj ur. Občeznane so težave slovenskih mladeničev, ki so jim nastale s tem ucnim jezikom, katerega še niso znali. Veliko jih je zavoljo tega zaostalo, veliko se jih višji omiki odvrnilo.

Zdaj se bode v Celji skoz prve štiri gimnazijalne razrede učilo pravej v slovenskem jeziku za slovenske otroke!

To je zdatna olajšava! Prepričani smo toraj, da bodo slovenski otroci, ki zanaprej vstopajo v gimnazijo celjsko, vpisali se le v to „slovensko“ gimnazijo.

Ta novi zavod pa nalaga novo večjo dolžnost slovenskemu narodu na rame.

Treba je pri obiskovanju gimnazije mnogemu in mnogemu slovenskemu učencu podpore.

Podpora dijakov pa zahteva tudi mnogo denarja. Naša dijaška kuhinja v novih razmerah, ki jih ustanavlja nova slovenska gimnazija, ne bode mogla izhajati z navadnimi svojimi dohodki. Pridobitev slo-

venske gimnazije v Celji je za napredek našega naroda na polju omike toliko imenitna in pomenljiva, da smemo pričakovati, da bode vsak nekoliko imovit rodoljub povodom otvoritve te nove šole poklonil naši dijaški kuhinji primeren znesek.

Vendar enkrat!

Slovensko-nemška nižja gimnazija v Celji, povzročilka toliko hrupa in trušča, med našimi narodnimi nasprotniki, prišla je torej na dan.

Prav za prav le trohica pravice narodu slovenskemu, koliko si imela divjih nasprotnikov. Čudno znamenje časa je, posebno čudno in značilno za večino prenapetega nemškega življa da nasprotujejo kulturnemu napredku svojega so-državljana, in to iz gole zavisti in gospodovanje-željnosti. Tem nemškim slojevem je dolžnost in čast pridobiti učilišča in vzgajališča svojemu rodu, a vendar se najhujši nasprotniki tega, da tudi Slovenec dejansko uresničuje isto dolžnost in čast v prid bednemu svojemu narodu.

Za to dvorezno značajnost nemškoliberalne politike, pa je krivične levičarje, zadela tudi že zaslužena kazen. Krivica se sama maščuje.

Kako je pač vse nemško časopisje povzdignilo hujskanje celjskih nemškutarjev na svojščih, začetkom seveda samo za parado, za oko in za pesek v oči; pozneje pa je moralo tuliti z volkovi.

Na zadnje pa se je zbalo vse avstrijsko velikonemštvo svojega zlopočetja ter si ni upalo glasovati proti državnemu proračunu. Vendar so si levičarji v tem hrušču izredili samo prevzetnost skrajnih nacionalcov, pred kterimi zdaj beže glasoviti levičarji, od vojskovodja do prostaka. Pobegnil je iz bojnega polja orjak dr. Plener,

potegnil Petz z Vidmanom in Coroninijem, po begnil Dumreicher, Reinerja pa so zadnje dni celovski slovenožrci kar na nos vrgli skozi vrata.

Tako se je maščevala neznčajnost nad levičarji.

Ko bi bili koj v začetku možko priznali slovenske paralelke, ki so pravična zahteva Slovencev, bi si bili prihranili mnogo bridkih ur. Moški pa niso bili levičarji, marveč so Slovincem rajši privolili posebno nižjo gimnazijo, pozneje pa krušili svojo mož-besedo in svojo čast.

In sedaj je vendar prišel dan slovensko-nemški gimnaziji. Imenovali so se učitelji novemu zavodu in sicer g. Julij Glowacki, dosedaj profesor na deželni višji gimnaziji v Ljubnem, in g. Anton Kosi, profesor na višji gimnaziji v Celji, veronauk pa bo poučeval, kakor slišimo, šolski svetnik g. Ivan Krušič.

Slovenski stariši bodite pozorni in odločni, dajte vpisati svoje otroke v slovenski gimnazij in ne dajte se preslepiti po nasprotniških laž-besedah in zvijačah in po jučešem srebrnjaku, kterega nabirajo celjski nemškutarji po Pruskem in drugod.

Veselimo se, da nam je ravno v bližini cesarjevega godu došla novica, o novoimenovanih učiteljih nove naše gimnazije.

Ni ga praznika, kterega bi vsi avstrijski narodi praznovali tako slovesno, pristrčno, kakor je dan cesarjev. Po širni Avstriji praznuje vsaka cerkev, vsaka šola in slednja hiša slavlje presvitlega cesarja, in letos tem bolj, ker je bil cesarjev dan ob enem Gospodov dan.

Na severu praznuje bratski nam narod česki, velik praznik svoje narodopisne razstave.

Cesarjev dan pa se je praznoval v razstavi v navzočnosti neštevilnega ljudstva posebno sijajno in veličastno. In po vsej Avstriji so zbudile besede radost in veselje, ktere je govoril

LISTEK.

Črtice.

Spisal Fr. Aleks M. *ocho*

I. Upanje.

Ti jedino nas spremljaš celo življenje naše, na vseh naših potih. . .

Ti jedino si nam vedno in povsod zvesto!

Ko nas vse zapušča, ko nas ne poznajo več prijatelji, kateri so nam prisegali v dneh sreče, v dneh bogastva in blagostanja našega ljubezen in zvestobo, ko smehljaje pozablajo draga nam bitja obljub in priseg svojih, ko nam zatone svitlo in jasno solnce sreče ter nas zagrnejo v naročaj svoj temni oblaki nesreče, koja plava tik nas, kakor neviden sovražen genij, celo življenje naše, — ti jedino nam ostaneš zvesto, ti jedino se ne obrneš nejevoljno od nas, — upanje, ti najdražji, najkrasnejši dar „Velikega bitja“ . . .

Kaj bi počeli v tmuni in bédah življenja našega, ko bi tebe ne bilo, ti mogočni vekovečni genij — upanje! Ti mi svetiš sedaj v najtem-

nejši dóbi življenja mojega, v urah dvoma in nesreče.

Ko si skrbipolno glavo naslanjam v trepetajoče roke, ko mi kane sedaj in sedaj skozi mrzle prste zgoča solza, ko se mi izvija iz prsi bolesten krik: „Za mano izgubljeno življenje, a pred mano — tmina, koja me grozi uničiti in upropastiti“, — tedaj mi šepetaš: „Ne obupaj, ne obupaj, prišli bodo jasnejši dnovi! . . .“

Pozdravljen mi torej ti mogočni genij, pozdravljeno mi — upanje. . . .

II. Nevihta.

Proti koncu julija. —

Sedim na stari, že piravi klopi pod košato lipo, ki stoji pred velikim zidanim kmetskim poslopjem.

Kakih par sto korakov oddaljene bliščé se nekatere pobeljene hišice. V bližini jih ni. . . Sicer pa vidim krog in krog, kamor mi plove oko, le planjavo, polje. . . Tam v daljavi, — proti severu, — dvigajo se gore, a vidim je le nedoločeno, ker so ovite z oblaki.

Vročina, — neznosna vročina in brezvetrije.

Proti zahodu se kopičijo grozeči, temnosivi oblaki. Na vshodu je nebo še čisto. . .

Hkrati potegne močen veter. . . Listje lipino zašumi. . . Petelin, ki je poprej majestetično korakal po dvoru, pogleda začudeno, a skrbno in bistrim očesom proti nebu, zamahne dva-tri-krat z mogočnimi, bujno se lesketajočimi perutmi ter glasno in zategneno zapoje: Kikirikiiii. . .

Pes, ki leži pred menoj, dvigne leno in malomarno glavo svojo . . . hlasne po nadležni muhi, pogleda petelina, — potem mene, — in zopet zadremlje.

Oblaki na nebu se vedno bolj in bolj kopičijo. Bližajo se.

Veje lipine ječé. . . na cesti se dviga prah in v mogočnih vrtincih pleše tudi listje in suha trava proti nebu. . .

Delavci na travnikih hité, da bi spravili seno pred dežjem pod streho. Čujejo se kiki: „Hitite!“ — „Nevihta je že tukaj!“ — Še jeden na voz!“

V daljavi se glasi že grom, podoben šumenju mogočne reke ali topotu množice konj. . . Bliža se. Postaja močnejši. . . Blisk križa temne oblake, v katerih vré in šumi. . .

„To bo orkan!“ . . . Kokoši zvedavo zró proti nebu. Petelin stoji mirno sredi njih ter maha s perutmi.

predsednik česke narodopisne razstave v proslavo svitlega cesarja. Združenimi močmi, v nekaljenem soglasju, se je svečano praznoval cesarjev dan.

Tem neprijetniše nas je dirnila vest, da so neki celjski občinski svetovalci baje „štrajkali“, ne vdelež se cesarjeve maše, dasi je bila nedelja in tedaj ni bilo povoda nikaki zamudi. In če se ti gospodje res iz jeze niso vdeležili cesarjeve maše, ker se je dovolila slovensko-nemška gimnazija v Celji, potem so res vredni — take jeze. —

Mi Slovenci pa se nič ne jezimo. Veseli nas, da se radujejo brati Čehi prihoda Slovencev v zlato Prago na česko narodno razstavo, kjer si je zbrala zgodovina česke zemlje, narodni velikanski napredek českega naroda, česka delavnost, umetnost in obrt, česka šega in navada, narodno svetišče in zavetišče.

Lepi dnevi čakajo slovenskih obiskovalcev česke razstave, tem lepši ker se jim bodo pridružili i bratje Hrvati in bode zlata Praga zopet videla v svoji sredini praznik bratoljubja in vzajemnosti slovanske. Na zdar!

Celjske novice.

(Nova slovensko-nemška nižja gimnazija v Celji) se bo otvorila začetkom šolskega leta. Tudi učitelji novemu zavodu so že imenovani. Kakor je videti, bode ravnatelj novi gimnaziji g. profesor Julij Glowacki, sedaj profesor v Ljubnem. Profesor Glowacki ne bo na naši gimnaziji prvič učitelj slovenski mladini. Bil je dolgo časa profesor na nižji gimnaziji v Ptuj, kjer je podučeval slovenščino, zemljepisje, in prirodoznanstvo. Glavni delokrog mu je prirodoznanstvo, kteremu je udan z vso gorečnostjo učenjaka. Gospod profesor Glowacki je bil kot prirodoslovec tudi vedno z narodom v dotiki. Proučeval je in nabiral slovenska imena med ljudstvom, in je namenjal spisati „Floro“ slovenskega ozemlja. Profesor Glowacki je tudi korenit poznavatelj rib naših voda, — — dal Bog, da bi mu omogočil njegov najnovejši delokrog nadaljevati in izvršiti svoje zaslužne preiskave. — Kot učitelja imajo njegovi učenci g. profesorja Glowackega v najboljšem spominu. Znan je kot vešč, strog, a pri vsem in vselej pravičen učitelj, hvalijo ga vsi njegovi učenci. Drugi učitelj novi gimnaziji bode, kakor pravijo dunajska poročila, gosp. profesor Anton Kosi, sedaj na višji celjski gimnaziji. Veronauk pa bode, kakor slišimo poučeval gosp. šolski svetnik Ivan Krušič.

(Nov slovenski zdravnik) dr. Hinko Šuklje, naseli se s 1. sept. v Celji, v Graški ulici št. 15. Mladi doktor bil je nad dve leti asistent slavnega operaterja dr. Schleimer-ja, primarija ljubljanske deželne bolnice in asistent profesorja pravdnštva dr. Valente ter je glasom svojega delovanja, zelo spreten specejalist teh strok. Imamo pa Slovenci tudi specejalista zobozdravništva dr. Alojzija Praunseisa. Tako smo Slovenci glede zdravnikov dobro pre-

skrbjeni. Opozarjamo tedaj vse narodnjake, čast. duhovnike in učitelje, da ljudstvu svetujejo, kadar potrebuje zdravniške pomoči, da se obrača do teh dveh gospodov, ki se bosta gotovo trudila vestno in pošteno spolnovati svoje stanovske dolžnosti.

(Velikodušen dar). G. Peter Majdič, posestnik paromlina na Spodnji Hudinji pri Celji, poslal je „Dijaški kuhinji v Celji“ 150 gl. in sicer 100 gl. za se in 50 gl. za svojega očeta g. Peter Majdiča v Mengšu.

(Svet slovenskim dijakom). Povodom začetka šolskega leta svetuje se dijakom, kateri imajo priliko, naj se vpišejo tudi za prosti predmet, stenografijo. Stenografijo potrebuje vsak na vseučilišču, da si dela beležke iz predavanj profesorjev; stenografijo potrebuje tudi kasneje vedno za nagle in kratke notice. Noben dijak bi ne smel zanemariti poduk stenografije. Vsak dijak, ki se ni učil stenografije, je to kasneje gotovo obžaloval.

(Slovenski dijaki), ki hote vstopiti v prvi razred slovenske gimnazije v Celji, dobe potrebna navodila gledé stanovanja, hrane itd. v prodajalnici g. Dragotin Hribarja v Celji. Gospodinje pa, katere hote vzeti dijake na stanovanje in hrano, pa naj to naznanijo v prodajalnici gosp. Dragotin Hribarja.

(Diplomo častnega občanstva) izročili so Vinko Žurman iz Slatine, Franc Ogrizek iz Pokačevega in Jurij Kušec iz Slatine, deputacije občin križevske nadžupnije pri Slatini, Sv. Katarina, Brestovec, Spodnje Sečovo, Nimno, Rankovec, Plat, Sv. Mohor, Pokačevo in Sv. Trojica g. dr. Ivanu Dečku v Celju.

(„Celjsko pevsko društvo“) priredilo je minulo nedeljo 18. t. m. na dan rojstva presvetlega cesarja, prvi društveni izlet, v preprijazne Teharje k Cajhnu. Da ima društvo mnogo prijateljev sklepati je iz tega, da so privabila razposlana povabila toliko občinstva, da so bile precej prostorne sobe in vrt gostilničarja Cajhna do zadnjega koticčka prenapolnjeni. Zaželjeno smo čakali nastopa vrlih pevcev. V lepem številu do 30 mož nastopili so pevci ter dovršeno prednašali krasne slovenske zборе, ter želi zato obilo pohvale od navzočih poslušalcev. Posebno iznenadil pa nas je mešan zbor obstoječ iz pevcev „Celjskega pevskega društva“ in 8 gospodičin. Zbori, kateri so se prednašali, bili so tako dovršeni, da so se morali na splošno zahtevanje ponavljati. Konečno pa so nam povzročili diletanti s komičnim prizorom „Klepetec“ toliko smeha, da je bilo joj ter zaslužijo za to vso hvalo, posebno pa „Taljan“, ki je vzbujal s svojim kostumom občo veselost. — Tako so nam potekle pri milozvonkih, nežnih glasovih pevk in pevcev in pri kapljici rujnega vinca prehitro popoldanske ure in le prezgodaj bilo je treba odriniti nazaj v Celje. Mlajši pa in domačini v Teharji ostali smo še dolgo v noč zbrani ter se razveseljevali s petjem in govori. — Zahvaljujoč se na tem mestu vrlemu „Celjskemu pevske- mu

društvu“, posebno pa gospodičinam pevkam, ktere so s svojim sodelovanjem društvu pripomogle do tako lepega uspeha, želimo, da nas povabi društvo v kratkem zopet na kak izlet v bližino, kterega se bomo gotovo še v večjem številu udeležili. Torej na svidenje!

(Za okrajnega šolskega nadzornika) v mestu celjskem je imenovan Anton Nagele, glavni učitelj v Gradci, mož nemške nacionalne barve.

(Volilni shod) skliče v mesecu septembru g. drž. in dež. poslanec Mihael Vošnjak v Brežicah, Žalcu in Šoštanj.

(Umrli je) dne 20. t. m. na svojem posestvu Plevna pri Žalci, gosp. dvorni svetnik dr. Anton pl. Beck. Rajni ni bil nasprotnik Slovencev in posebno blag in pobožen človek. Rad je podpiral reveže in mnogo daroval tudi cerkvam. Posebno mu je bila nova cerkva Lurške Matere Božje na gričku pri Grižah pri sreč in je z veliko svoto pripomogel k nakupu zvonov. N. p. v m.!

(Radi „Celja“ obsojen.) Zdravnik Lugmayer v Neufeldu v Gornji Avstriji, je pisal znanemu konservativnemu nemškemu poslancu Ebenhochu, ki je za „Celje“ glasoval, razžaljivo dopisnico. Vsled tega je bil v omenjenem kraji od sodišča obsojen na 40 gl. globe. —

(Še nekaj novega so „pogrunjali.“) To pa, to! Celjski nemški listič piše: „Einer (pravilno bi se reklo „eine“) der kräftigsten Stützen des deutschen Volksthums in unseren untersteirischen Städten und Märkten ist und war seit jeher der deutsche Gewerbestand.“ Tu ga imaš! No, rad bi videl zbrane vse nemške (ne nemčurske) obrtnike Spodnjega Štajerja, morebiti bi jih pa le bilo za eden pod. Niso li večinoma vsi obrtniki po trgih in mestih slovenskega pokolenja, ki so Nemci še le postali, ko so se naučili govoriti za silo nemški? Kteri obrtnik bi pa izhajal s samo nemščino? Sedaj si je izmislila zvita buča to-le: Osnovati bo treba društvo, ktero bo skrbelo, da pridejo samo nemški dečki za učence k obrtnikom in trgovcem. Potem bo veselje zavladalo v srcih teh renegatov, da bode v njih delavnicah in prodajalnicah vse nemški, saj „to ne stane nič, samo nekaj znamk in pa truda.“ O ja! Tudi denarja bo treba vsaj za „rajžo“ iz „rajha“, ker od tam bodo vendar morali dečke dobiti! In če jih tam ne dobijo, bodo šli menda na Kitajsko ali v Afriko po nemške učence. „Kaufleute, deutsche Meister, nehmt keine windischen Lehrjungen auf!“ Hvala Bogu! Da bi le že tisti čas kmalu prišel, ko ne bodo v nemških prodajalnicah več slovenski znali, saj potem gotovo tudi ne bodo Slovincem več prodajali. Srečni časi našim trgovcem in obrtnikom, ko bodo le pristni Nemci od njih kupovali, takrat se jim bodo trebuščeki že malo skrčili! — Bog daj norcem pamet!

(Nove žveplenke.) (Südmark-Zündhölzchen) so zagledale beli dan. Našega slovenskega zraka gotovo ne bodo okužile, za nas bodo že še dobre naše stare šibice! Nemci pa si le naj palijo

Pes je odšel ter se vlegel v skednju na kopico sena.

Lastavice letajo nizko. . . Od severne strani leti jata golobov, — bliže in bliže, že so pod streho. — —

„Križ božji, to bo nevihta! Da bi vsaj toče ne bilo!“ zaslišim glas za seboj. Izza ogla zré v me star naguban obraz, znane beračice. — „Le pod streho, hudo bo!“ . . .

Po cesti hiti voz, visoko obložen s senom. Konji so mokri. Hlapec kriči ter jih priganja k hitreji hoji.

Spet blisk, — grom. . . Debele dežne kaplje se vsipljejo na zemljo.

III. Obhod.

Sredi septembra —

Zemljo še krije polutmina. V vasi se glasi zategneno petje petelinov. Tu in tam se pokaže že na dvorišču kak hlapec, s zaspanim svojim obrazom. Sicer še vse mirno, vse tiho, vse nekako veličastno. . .

Tam sredi vasi stoji zidana kmečka hiša. V njej gori luč. Zdaj in zdaj se sliši skozi odprto okno poluzamolkel glas: „Že vse preskrbljeno? . . . Nisi li kaj pozabil?”

V hlevu se kreta hlapec krog konj, poluglasno pevaje neko staro pesem, v kateri se v vek ponavljajo granesi:

„Ko bi jaz Savo in Dravo preplavati znal,
Bi si najlepše dekletce na Štajerskem zbral.“

Stopi na dvor, sname majhno čepico, popravi si neredne črne lase ter glasno zakliče: „Ali boste skoraj prišli? Jaz sem pripravljen!“

Na pragu se prikaže za trenotek gospodinja. Obraz ji je izmučen, oči rudeče. Vidi se, da je malo spala in plakala.

„Tako j Ivan, takoj! — Le napreži!“ . . .

Konja sta že vprežena. Nestrpno prestopata, vzdigujeta uha ter zreta bistrim očesom krog sebe. Hlapec poklada na voz vreče z ovsom.

Iz hiše stopi visok, vitek mladenič. V jedni rodi drži tanko palico, drugo proži materi, da bi mu dala majhni ročni kovček, češ: „Ponesem ga jaz na voz. A žena se brani. Za ženo se prikaže mej durmi že nekoliko sivolas, a vender še krepek mož, — oče mladeničev. Ta nosi ostalo prtljago sinovo. —

„Mati!“ čuje se jokajoč glas otrokov iz izbe.

„Čakaj, Ciril, takoj pridem!“

A že stoji na pragu okrogloličan deček, kakih štirih let. Obraz mu je na jok.

„Ne jokaj, Ciril, v prihodnjih počitkih ti prinesem sladkorja!“

„In voz, — in konja“, hiti deček ter se prime za materino krilo. — — —

„Ali imaš vso obleko? — Ali nisi pozabil kake knjige? — Dobro se ovij, da se ne prehladiš, mrzlo jutro je“, prigovarja še skrbna mati.

„No, hi, beli!“ kriči hlapec.

Mladenič še pomoli jedenkrat roko materi. — Voz se že giblje. —

„Poberite jabolka!“ zakliče še oče, ki sedi poleg sina.

A žena ga ne sliši. S predpasnikom si briše solze, ki ji kapljejo na izmučeni obraz.

Voz hiti. . .

Mrak izginja. Danica trepeta na nebesnem svodu ter že izgublja svoj blesk. — Na vzhodu se prikaže solnce, rudeče kot kri, ter obsine vrhove hribov.

Da bi sijalo tudi mladeniču v tujini solnce, zlato solnce sreče in zadovoljstva!

IV. Zavist.

Zdelo se mi je, da sem v ozki dolini.

Na vsaki strani se dvigajo divje raztrgane, donebesne gore.

in kurijo, naj si bo z „Südmark“- ali „Bismarck“-žveplenkami.

(Celje in Celovec v nevarnosti.) Celjski nemški listič se repenči, da je v Celovcu precej Slovenk natakarič, največ s Kranjskega, v službi. Nemci so v strahu, da ne bi jim nemškega mesta odnesle. Češ, sredi mesta v najboljših gostilnah se že ne govori več nemška beseda. Ubogi Celovec ti! Odločno pa moramo zavrniti nesramni napad na obnašanje naših slovenskih deklet. Vsak nas pač ve, kako olikani so naši nasprotniki, torej naj le na-se obrnejo, kar grdi o naših dekletih. Zakaj pa nimajo nemških natakarič po svojih gostilnah? Godi se jim pač kakor v Celji, da jih ne morejo dobiti, čeravno bi jih po dnevi z lučjo iskali. Da, Slovenci bivamo in bodemo bivali na svojih slovenskih tleh, naj se repenčijo naši nasprotniki kakor hočejo!

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe) Č. gosp. Anton Rančigaj, drugi mestni kaplan v Celju, je imenovan vikarjem in prvim mestnim kapelanom; č. g. Ivan Krančič, tretji mestni kaplan v Celju, pa drugim mestnim kapelanom. — Novo nameščen je č. g. Ivan Kozoderc, kot duhovni pomočnik v Dobrni. Č. g. J. Potovšek, kaplan na Vidmu, pride za 3. kaplana v Celje; na njegovo mesto pride novomašnik, č. g. Kumar. Č. g. Fr. Vračun, kaplan v Št. Ilju pri Turjaku, gre za provizorja k Sv. Miklavžu; č. g. Fr. Hurt gre za kaplana v Stari trg. Novomašniki so nastavljeni: č. g. J. Kolarič v Grižah, č. g. Jak. Palir v Leskovcu, Andr. Bračič v Št. Ilju pri Turjaku, Fr. Hlastec v Vitanji, Jož. Trafenik v Šmartnu pri Slovenjgradci.

(Poštnih uradnikov premembe). Asistent g. J. Weissenberger v Mariboru, gre v Beljak, g. Fr. Polheim z Zidanegamosta v Gradec in praktikant g. Fr. Schrimpf iz Beljaka v Maribor.

(Vekoslav Vaupotič), naš rojak, je imenovan poštним kontrolorjem, IX. čin. red. na Dunaji. — Živio!

(Spremembe pri učiteljstvu). Gospica E. Razlag, učiteljica v Ljutomeru, je dobila službo na avstrijski šoli v Carigradu. G. Vobič v S. Polskavi nastopi službo učitelja in zač. voditelja pri Sv. Duhu v Ločah.

(Slov. kat. del. društvo v Žalci) je bilo na rojstni dan Njih Veličanstva cesarja priredilo veselico, v prostorih gosp. J. Hausenbichlerja, pri kateri je sodeloval vojniški tamburaški zbor in gosp. baron Ed. pl. Grutschreiber. Vspored je bil: 1. Nagovor. 2. Gledališka predstava: Oreh, prizor iz življenja na kmetih, spisal g. dr. J. Vošnjak. 3. Kviško bratje! moški zbor, vglasbil H. Volarič. 4. Ti osrečiti jo hoti, moški zbor; besede Simon Gregorčičeve, vglasbil H. Volarič. 5. Krst pri Savici, deklamacija, zložil Prešern. 6. Zjasni zvezde mu temne! moški zbor; besede S. Gregorčičeve, vglasbil P. Hugolin Sattner. 7. Zvečer, moški

Dozdeva se mi, da se čeri oživljajo, da se razpoke škodoželjno smeje, kakor brezzobe, brljave starke. . . Tu in tam se dviga izmed kamenja majhno, šibko drevje, kojega listje se giblje nekamo melanholično in zamišljeno, ko potegne sapa. Iz daljave mi udarja na uho zamolklo šumenje padajoče vode. —

Krog mene je polutmina. . . Nebo je prevlečeno s temnimi, neprozornimi oblaki, ki zastirajo mesec in zvezde.

Veter postaja močnejši in močnejši. Šibka drevesa trepetajo kakor žito na širokem polju. . . Včasih prekriža blisk temno nebo ter za trenutek razsvetli mrak.

Sam sem. — Nikjer ni živega bitja. Prsi mi stiska nekaj mučnega, rekel bi bojazen pred neko pretečo mi nevarnostjo. . . Ko bi vendar skoraj prišel iz te kotline! — —

Za seboj začutim tihe, oprezne, plazeče korake. Dobro, — vendar nisem sam. Ozrem se.

Za menoj koraka majhno, suho, skrivljeno žensko bitje. Obraz jej je širok in naguban. Oči ima majhne, mačje. . . Brezzoba usta se škodoželjno smeje. Dolgi roki stega proti meni. . .

„Hm, rajši pojdem sam nego bi se družil s to grdobo“, mislim ter korakam hitreje. — —

zbor z bariton-solo; besede Levstikove, vglasbil H. Volarič. 8. Oljki, deklamacija, zložil Sim. Gregorčič. 9. Gledališka predstava: Župan, šaloigra v dveh dejanjih, spisal Miroslav Vilhar, 10. Kmetška kritika, couplet, zložil in vglasbil Alojzij Majcen. Mej posameznimi točkami so udarjali tamburaši. Veselica je bila prav dobro obiskana.

(Iz Savinjske doline). V nedeljo 11. avg. priredilo nam je šentpavelsko „Bralno društvo“ zopet prijetno v istini zabavno veselico. Na vrtu gospoda Zanierja, ki nam vedno gostoljubno prepusti svoje prostore in jih še vrhu tega s svojim dobrim okusom kar najličneje okraši, zbralo se je uprav veličastno število udeležencev. Počastili so nas gostje iz vseh bližnjih krajev v prvi vrsti vedno nam zvesti Žalčani, na dalje gostje iz Braslovč, Griž, Celja, Gotovelj, Št. Jurja ob Taboru in celo iz Trsta, za kar jim bodi izrečena najpristronejša zahvala. Koncert, katerega vsopred so poslušalci sledili z vidnim zanimanjem, izvršil se je nad vse pričakovanje dobro. Šentpavelski tamburaši, ki so radovoljno ustregli vabilu „Bralnega društva“, udarjali so s svojo priznano spretnostjo in le še bolj utrdili svojo slavo. Ljudstvo je z navdušenjem aklamovalo jugoslovansko godbo, tako, da se je moralo več točk ponavljati. A nič manj kot tamburaši smejo ponosni biti pevci na svoj uspeh. Šentpavelski mešani zbor je kratko rečeno izboren! Točke so pevci proizvajali precizno in mično, česar bi človek na deželi nikdar ne pričakoval. Vsa čast torej šentpavelskim pevcem, ki si tudi lahko čestitajo, da imajo tako izbornu učiteljico in voditeljico! Ko je bil vsopred dovršen, pokrival je že davno gosti mrak okolico; na to pa je zažarel vrt v krasni razsvitljava. Več sto lampijonov trosilo je raznobarveno luč po okolici. Predsednik „Bralnega društva“ g. nadučitelj Vidic se je zahvalil dragim gostom za udeležbo, na kar je sledilo še nebroj napitnic. Vaški zvon je udarjal že precej pozno uro ko je zadnji gost zapustil veselčni prostor, gotovo z željo — vsaj jaz — da se kmalu zopet snidemo na istem mestu, v ravno tako veselem krogu.

(Poduk o sadjarstvu). V nedeljo dne 25. avgusta se bode prednašalo o sadjarstvu in sicer ob 9. uri dopoldne pri Sv. Mihelu pod Goltmi, ob 3. uri popoldne pa na Zgornji Rečici. Ker je stvar zelo važna, zato se vsi vabijo, da se prednašanja v obilnem številu udeležo.

(V Št. Jurji na juž. žel.) izvolili so zopet jednoglasno g. dr. Gustav Ipavica, županom. G. dr. Gustav Ipavica, ki ima posebne zasluge za živino- in sadjerejo vodi županijo že 26 let nepretrgano. — Bog ga živi še mnogo let!

(Pri Sv. Juriji na juž. žel.) je imela v nedeljo 11. t. m. moška podružnica Ciril-Methodove družbe občni zbor, ki je bil precej dobro obiskan in ki je tudi družbi donesel nekaj novčne podpore. Novim predsednikom je bil izvoljen č. g. kaplan Bratkovič. Po zborovanji je bilo mično petje in nekaj lepih govorov.

Veter buči močnejše. Pred menoj pade zdaj in zdaj kamen s hruščem na zemljo, a nikjer ni nikogar, ki bi ga vrgel, . . . nemara pa ona starka, ki koraka za menoj. A zakaj? Kaj ona meni mari, kaj jaz nji?

Pred menoj se dviga skala, — konec doline. Ne morem dalje. — Veter buči. Dozdeva se mi, da se stega iz osivelih skal, neštevilno rok s suhimi, dolgimi prsti, ki mi preté, ki me hočejo zagrliti. Košček neba, kojega sem videl poprej visoko nad menoj, pada in pada, kakor bi me hotel pokriti. Nekje se oglasi neprijetno skovikanje nočnega ptiča.

Kaj naj pomeni? Dalje ne morem! — Obrnem se.

Korak od mene stoji ono suho, grdo bitje, ona starka, ki je šla tako oprezno za menoj. A čudo, več se in več, oči se jej zalijajo s krvjo, usta se jej širijo in neprijeten, gotovo oduren smeh jej lega na izsušene, rumene ustnice. Dolge, zakrivljene prste stega proti meni.

Stopim na stran.

„Kaj me zasleduješ? . . . Kdo si? . . .“

Iz vpadlih prs se ji izvije čuden, pošasten krohot in brezzoba široka usta zajeceljajo:

„Kdo sem? . . . Zavist! — — Ugonobim te!“

(Premovanje konj) bode 10. sept. v Šmarji pri Jelšah, 11. v Žalci, 7. v Ljutomeru in 12. septembra v Brežicah.

(Zahvala in prošnja!) V sevniškem okraju se je šolsko leto 1894/95. končalo koncem julija. Četirirazredno ljudsko šolo v Sevnici obiskovalo je v tem letu 322 otrok. Učni jezik je bil v I. II. in III. razredu slovenski, v IV. nemški. S prvim šolskim letom počenši poučevala se je v nižjih razredih nemščina, v IV. razredu slovenščina kot obvezni predmet. Učenci uživali so med letom mnogotere podpore. Krajni šolski svet nakupil je revnim šolarjem učne knjige, pisane in risanke. Odbor 15 najodličnejših dam preskrboval je vse deklice s potrebno učno tvarino za ročna dela in o Božiču obdaril 85 otrok s toplimi spodnjimi oblačili. V zimskih mesecih bila je v kaplaniji velika šolarska kuhinja in obednica, kjer je po 150 otrok dobilo toplo kosilo. Razdelilo se je v vsem 8800 kosil v vrednosti 700 kron. Darovali so pa v ta namen in sicer: „Bralno društvo“ in „tamburaški klub“ v Sevnici skupaj 43 K., slavna posojilnica v Sevnici 40 K., slavna štajerska hranilnica v Gradci 20 K., č. gospodje: Janžek Ed., Lenček Franc, Smole L., Podvinski Ant. po 10 K., Medic Vinc., Starkl Mijo., Veršec Fr. po 8 K., Canjker T., Starkl J. ml., Kuček ml. po 4 K., Unger Ant., Starkl J. st., Koračin in gospa Hofbauer po 2 K.; gospod Fabiani Anton pa je pri g. kupčijskih potovalcih nabral 40 K. Jestvin, kakor kruha, moke, riža, kaše, krompirja, fižola, masti so mnogo darovali gospodje in gospe: Cvenkel, Dereani, Fabiani, Hofbauer, Kapler, Kladnik, Krulej, Kozinc iz Prešne Loke, Simončič, Schalk, Starkl st. in ml., Trupej iz Orešja in dr. Katehet č. g. kaplan Podvinski preskrbel je šolarjem tudi krasno bandero, katero so na dan sv. Rešnjega telesa prvič v procesiji nosili. Vsem blagim dobrotnikom tukajšnje ljudsko-šolske mladeži, bodi na tem mestu izrečena prisrčna zahvala! Ob enem naj bo tukaj dovoljena iskrena prošnja, da bi se revni učenci tukajšnje slovensko-nemške ljudske šole tudi v bodoče kar največ mogoče podpirali.

(Iz Poličan). Tukaj je priredilo v nedeljo 18. t. m. slovenjebistriško tamburaško društvo lepo zabavo v zvezi s petjem in govori. Naša nova cerkev bode skoro pod streho. — Tukajšnja štirirazrednica se bode razširila v petrazredno šolo.

(Vojnik in Vitanje) dobila še letos enorazredni nemški šoli, kajti službe učiteljev za te učilnice (recte mučilnice) ste že razpisani. Tako bode torej na Spodnjem Štajerskem ponemčevanje od dne do dne napredovalo. Ni bilo zadošta, da so že obstoječe šole, posebno v Vojniku in Vitanji do polovice nemške, ne še čisto nemških šol je treba, takih šol, v katerih ne bode ne duha ne sluha o slovenščini. — Bog nas reši strašne šolske mōre, ki vlada v Gradci!

(Resnica v oči bōde). S Slatine se nam poroča: V čitalnici tukajšnjega zdravišča imajo kacic 50 listov, največ nemških in Slovanom sovražnih listov, pa tudi veliko madjarskih in družih časnikov. Vmes je pa tudi „Slovenski Narod“ in „Südst. Post“. Slednji list pa slatinske nemškutarje včasih po potrebi in po zasluženji malo požgačka. Takrat pa ravnateljstvo skrbi, da ta list gostom ne pride v roke in sploh temu listu preveč pozornosti skazuje. Toda boljše bi bilo, da odpravi pomanjkljivosti, na katere jih ta in drugi časniki opozarjajo.

(Slatinska šolska in občinska štrēna) še vedno ni tako rešena, kakor žele ondotni in graški ter dunajski nemškutarji. „Sulfereinska šola“ še zmirom prazna nad Slatino sameva s svojim bremenom 10.000 dolga. Slovenske občine sv. križkega šolskega okoliša še vedno nočejo — kakor imajo tudi prav — nič slišati o tem „danaideskem“ darilu, ki se jim ponuja. Pač pa tekó obravnave o ustanovitvi posebne slovenske deklishe šole pri Sv. Križu, kjer je za 8 šolskih razredov dovolj mladine. Kdaj pa se bode to uresničilo, to sam Bog ve, kar bi se moralo prej sezidati za deklishe posebno šolsko poslopje. K tem 8 razredom namerava se pa še kot neobdigatreba deveti nemški razred dodati. Torej zlate gradove obečajo — a na zadnje pa, kedar bode vse prirejeno, utegnejo pa višje gosposke le za to skrbeti, da nemški razred ne bo

brez učitelja. Večkrat je našim višjim namreč malo mar, če tudi je slovenska šola brez učitelja. Ljubši jim je to, kakor da bi pri nastavljeni učiteljskih moči odnehali od svojih načel, kakor se je to letos pri Sv. Križu pripetilo. Prosila je za izprazneno mesto učiteljica, ki je rodom Nemka in dobro nemško zna, toda ojoj: Njena svedočba se glasi za slovenske šole. Druga prosilka je sicer bila tudi za nemške šole izprašana, toda ima drug podedovani greh, njen oče je — Slovenec. — Zato je bilo boljše, da je bil razred brez učiteljice. — Da bi Slatina sama dobila svojo občino, to je, da bi slatinsko ravnateljstvo s kacimi 10 davkoplačevalci bilo samostalni občinski odbor — za to si delajo zopet upanje. Ker dotični zakonski načrt, od deželnega zbora sprejet, ni še potrjen, utegnejo kovati zopet novo postavo, da bi slatinski nemškutarji bili po zakonu čisto nemška „cuclava“, ki bi takoj kupila „šulfereinski“ „kurnik“ za kacih 30.000 gl. in kupovala potem še slovenske otroke, da bi n. pr. vsaj toliko slovenske dece gor spravila, kolikor ima „kurnik“ oken. Nemških otrok itak ni pri nas, kakor se je sam deželni šolski nadzornik prepričal, ko je prišel zadnjič k Sv. Križu nemških otrok iskat, pa jih ni dobil.

(Vabilo) k veselici, katero priredi bralno društvo „Dolič“, v nedeljo dne 1. sept. 1895., v nadv. Ivanovi otlini v Hudi luknji. Vspored: 1. Ogledovanje razsvetljene otlina. 2. Petje in tamburanje. 3. Slavnostni govor. To je tretja in poslednja letošnja veselica. K mnogoštevilni udeležbi vabi odbor.

(Otvoritev „Narodnega doma v Brežicah“) se je vršila v nedeljo, 11. t. m. z veličastno slavnostjo na prostem. Veliki vrt je bil prenapolnjen odličnega občinstva, blizo 600 ljudi kateri so došli iz Zagreba, Samobora, Rajhenburga, Sevnice, Krškega, Kostanjevice in sploh iz okolice brežke. Od 4. ure počenši je svirala vojaška godba iz Zagreba. Proti večeru je nastopil velik pevski zbor zagrebškega „Merkurja“, pomnožen z domačimi pevci, pod vodstvom g. prof. Eisenhuta. Mej posameznimi pevskega točkami so bili navduševalni govori, katere so govorili predsednik odbora g. Šetinec, tajnik „Matice hrvatske“ g. Kostrenčič, odposlanec narodne stranke g. dr. Majaron, kostanjeviški notar gosp. Hudovernik, sevniški kaplan g. Podvinski, predsednik „Slovenije“ g. Orožen i. dr. Občinstvo je bilo izredno veselo pomenljivega dne. Brežice torej niso nemške, kakor je dobro poudarjal eden govornikov, rekoč, da so ga vsi po ulicah slovensko nagovarjali in pozdravljali, le eden po nemško, pa ta je bil — vinjen.

(V Brežicah) je bil novi župnik, č. gosp. J. Mešiček, v pondeljek slovesno umeščen.

(Razglas) št. 20,291. V spomladi 1896 bodo se iz državnih nasadov prosilcem iz po trsni uši okuženih pokrajin oddavale ameriške trte za nasledno ceno. a) Riparia, Solonis in Portalis rezovnice po 3 gl. za 1000 komadov; b) Rupestris monticola rezanice po 6 gl. za 1000 komadov; c) korenike teh vrst po 10 gl. za 1000 komadov. Pri posredovanju dobave večje množine iz tujih virov, bodo se vračunili lastni stroški. Prošnje naj se vložijo tuuradno najkasneje do 15. oktobra 1895, pri čemer se opomni, da se bo oziralo na poznejša oglašila še le v spomladi, ako bi ktera obdeljenih strank trte popustila.

(Pri Sv. Juriji na Ščavnici) ima danes novo mašo bogoslovec tretjeletnik, č. g. Anton Korošec.

(Poziv). Z ozirom na §§ 5 in 12 pravil „Slov. pevskega društva v Ptujih“, obrača se udano podpisani odbor do vseh gg. zunanjih odbornikov, poverjenikov in vseh čestitih društvenikov — gospodov in dam, — naj blagovolijo primerne pesmi — moške, ženske in mešane zборе — za prihodnji veliki pevski zbor, ki se bode vršil 1896. l. v Brežicah, najdalje do 31. oktobra 1895. l. podpisanemu odboru pismeno nasvetovati. Odbor „Slov. pevskega društva v Ptujih“ dne 10. avgusta 1895.

(Slovensko politično in gospodarsko društvo v Ljutomeru) priredi dne 1. septembra 1895, političen shod v Negovi, s sledečim vsprejedom: 1. O političnem položaju Slovencev, govori vlč. g. dr. Lav. Gregorec. 2. O občinskih zadevah, govori veleposestnik g. J. Slavič. 3. Gospodarske zadeve, govori vlč. g. A. Šijanec, župnik.

4. O volitvah govori, g. dr. Fran Rosina. 5. Slučajnosti. Začetek ob treh popoldne pod grajščinskim kozolcem. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

(Volilni shod) bode pri Sv. Barbari v Halozah dne 25. avgusta ob pol 4. uri popoldne, v gostilniških prostorih A. Korenjaka, pri kateremu bodeta gg. dr. Gregorec in dr. Jurtela o svojem delovanju v državnem in deželnem zboru poročala.

(V Jarenini pri Mariboru) praznovali so prav slovesno rojstni dan presvitelega vladarja. Ob enem združili so tudi petletnico bralnega društva. Ljudstva nabralo se je na stotine, ki je pazno poslušalo govor g. D. Hribar-ja iz Celja in pa državnega poslanca g. F. Robiča. Mnogo so k zabavi pripomogli vrli mariborski pevci in pa tombola. Želeti bi bilo, da bi bralna društva posebno ob meji, mnogokrat prirejevala zborovanja in veselice, ker le tako je mogoče ohraniti ljudstvo navdušeno in pa delavno.

(Iz Maribora), 17. avgusta. (Občni zbor delavskega in bralnega društva) Drugi redni občni zbor „delavskega bralnega in pevškega društva“ vršil se je dne 11. t. m. Udeležba je bila velika. Pričujoči so bili skoro vsi sodelujoči udje ter nekateri člani mariborske čitalnice. G. Skrbinešek je otvoril zborovanje s pozdravom vseh gostov in na to v kratkem, a jedernatem govoru pojasnil društveno delovanje v minulemu letu, na kar se je odobrilo. Začetkom leta oglasilo se je 112 rednih in 32 podpornih udov, izstopilo jih je pa s časom 40 prvoimenovanih, ostaja jih torej žalibog le še 72. V odbor so bili voljeni: Predsednikom vrli in neumorni g. Št. Skrbinešek, podpredsednikoma gg. Janko Zupan ter Drag. Tratnik, tajnikom g. Jos. Ivanuš, blagajnikom g. Jos. Kregar. Odbor sestoji iz sledečih gospodov: Iv. Fabjan, Sim. Marčič, Makso pl. Šuškič, Mih. Korošec, Cvetkoslav pl. Weiss, Drag. Klobučar, Ivan Homec, Jak. Milavec, P. Vaupot, Tone Bizovičar. — Odborniški namestniki so gg: Iv. Škvarča, T. Klampfer, Dav. Zdolšek, Jos. Spindler, A. Rebolj. Računskim preglednikom gg. Iv. Klobučar in Mat. Šmigoc. — Pri razpravi o raznih nasvetih je odbornik g. I. Milavec predlagal ustanovitev telovadnega društva „Sokol“ v Mariboru ter z njim spojenega II. „tamburaškega zbora“, združenega s čitalničnim. Za ustanovitev telovadnega društva „Sokola“ potrebovali bi v prvi vrsti denarne pomoči, sicer je tu sredi nemških neprijateljev težko kaj napraviti. Prostor bi se kmalu dobil, pa kaj pomaga telovadnica, če ni potrebnega orodja. Oglasilo bi se najmanj 50 udov, saj je mej mariborskimi delavci vsaj 80% Slovencev, dasi je mej njimi mnogo zaspancev. — Veliko oviro delajo tudi razna nemška društva. Vzlic temu pa je zanimanje za „Sokola“ toliko, da bi izvrstno uspeval, ko bi se omogočila ustanovitev. Denarni prispevki so torej potrebni, zlasti pa bi bilo ustrezno, ko bi druga sokolska društva nam hotela kaj zanje nerabnega orodja prepustiti. Dne 18. t. m. volil se je poseben odsek, ki bode imel nalogo, delovati in skrbeti za ustanovitev novega društva. Nadalje bode se vsakokrat ime vsakega velikodušnega darovalca razglasilo v slovenskih časopisih

(Razširjenje šol). Trirazrednici v Kerčovin-Letterspergu pri Mariboru in v Framu pri Mariboru ste se razširile v štirirazredne šole.

(Mariborska vinarska šola) je štela koncem tega šolskega leta 36 gojencev, od katerih jih je imelo 11 deželne ustanove, 5 okrajne in 4 so imeli ustanove štajerske hranilnice. Razen treh so bili vsi Slovenci, učni jezik pa nemški.

(Poštni oficijal) g. J. Gödl v Gradci je postal poštni kontrolor, g. Hauser pa poštni blagajnik v Mariboru.

(Častna diploma) je 17. t. m. izročila deputacija „Zveze slovenskih učiteljskih društev“, katero je vodil društveni podpredsednik gosp. J. Lapajne, lani izvoljenima prvima častnima udoma, gg. ravnateljju H. Schreinerju in uredniku M. Neratu v Mariboru.

(Mariborske novice). Pri nas se je tudi letos nekaj zidalo, namreč več zasebnih poslopij, infanterijska vojašnica in dozidala se je skoro že frančiškanska cerkev, ki bode kras mesta. — Slovenski živelj se tu le premalo širi; mladega naraščaja je premalo, posebno v odvetniškem stanu. „Mariborčanka“ sliši včasih travo rasti. Zadnjič

je nekaj čenčala o „Slovenischer Uebermuth“, kar je žalibog s trte zvito ali tiskovna pomotakajti pisati bi morala „Slovenische Sanftmuth“,

(V mariborski okolici) se zida zdaj več novih 4- in 5 razrednih ljudskih šol, od katerih je že nekaj gotovih, n. pr. v Rušah

(V Vuhredu) ob koroški žel. bode 1. sept. občni zbor Ciril-Methodove podružnice, pri katerem bodo mariborski tamburaši sodelovali.

(Iz Ruš) nad Mariborom nam popotnik poroča o naravni lepoti tega kraja, o narodnem mišljenju ondotnih dokaj imovitih posestnikov, o čvrsti ondotni čitalnici itd. V bližini Ruš je tovarna, ki izdeluje tekočo ogljikovo kislino. Razen te tovarne je v Avstriji le ena sama še te vrste.

(Kaj nam to pomaga!) Marsikje po Spodnjem Štajerskem razširjujejo šole na 3, 4 in več razredov. To je vse lepo. A kaj nam Slovincem pomaga, ko šolske gosposke v Gradci določijo, da mora biti najvišji razred čisto nemški. — Takih slučajev bi lahko vse polno navedli. — Ubogi Slovenci smo mi, po vsej sili nas hočejo ponemčiti; tu pritiska nemškutar na nas, tam „šulferein“ (n. pr. v Vuzenicah zdaj drega), največjo moč imajo pa v Gradci, od koder nam dajo vsako leto nekaj čisto nemških učilnic.

Druge slovenske novice.

(Brezpotrebno politično strankarstvo med Slovenci na Kranjskem) utegne na novo škodovati ugledu Slovencev, ako bi se n. pr. na novi razpor ozirali volilci pri bodočih deželno-zborskih volitvah; kajti ena kakor druga obeh slovenskih strank utegne svoje kandidate priporočati in smešiti kandidate nasprotnne stranke ter begati volilce. Da ni prepričani kranjskih Slovencev v načelih utemeljen, to smo videli po ljubljanskem potresu, ko je bilo tako lahko mogoče pri mestnih volitvah doseči jedinstvo. Pa tudi res! Kaj mislite, da so „liberalni Slovenci kranjski res liberalni?“ Kaj še: Zakaj so pa njih voditelji v državnem zboru izrazili željo združiti se s konservativnim klubom? Ali so mar konservativni Slovenci kranjski res „klerikalni“? O tistih možéh, kateri mislijo v imenu te stranke voditi deželno-zborske volitve, se to že ne sme reči. Kakošne grehe pa imajo torej slovenske stranke na Kranjskem? Največji greh je ta, da so začele zopet razpor delati, ena kakor druga. Volilci naj bi radi tega voditelje obeh strank na ta način kaznovali, da se v tem obziru ne ozirajo na pisanje političnih listov na Kranjskem, pa tudi ne na priporočene kandidate teh strank, zlasti kedar ne boste gledé priporočenih oseb edini. Ves politični razdor na Kranjskem je namreč bolj osebne, nego stvarne narave; razloček je le v tem, da je konservativna stranka, če se že tako imenovati sme, v narodnem obziru včasih preveč mlačna, in da breznačelno in brezpotrebno očita nasprotni, da je zelo ali le izključno narodna, ko se vendar dá obema dokazati in očitati, torej tudi pravi „narodni“ ali „liberalno-narodni“ stranki, da ste obe veliko veliko premalo narodni. — Zato svetujemo kranjskim volilcem pri bodočih deželno-zborskih volitvah: Postavite se na svoje noge, izbirajte si sami ne samo poslance, ampak tudi kandidate, in ne ozirajte se na needine Ljubljance, toda samo dotlej ne, dokler se zopet ne združijo, kar jim iz srca in brez novega potresa želimo — in to vse le v interesu slovenstva.

(Dvojna mera.) Ravnateljstvo slovenske gimnazije v Kranji nemško uraduje; izdalo je nemško letno izvestje. Ali so se šolske gosposke temu protivile? Ne? Tako na Gorenjskem. Na Dolenjskem ste pa poskusili dve šolski vodstvi nemških šol, kjer so nemški in slovenski otroci, slovensko uradovati. Ali so se temu šolske gosposke protivile? Pa še kako?!

(Na Bledu) so slovesno blagoslovili zastavo novega bralnega društva.

(Za vodjo državnih ameriških vinogradov) v naših krajih je imenovan g. Skalicky iz Kraljevega grada. Ali zna slovenski?

(„Centralna posojilnica slovenska“ v Krškem.) Pri ustanovnem občnem zboru so bile zastopane sledeče posojilnice: Brežice, Cerknica, (I.), Idrija, Ilirska Bistrica (I.), Krško, Marija.

Snežna, Mokronog, Ormož, Rojan, Slap pri Vipavi, Št. Jernej, Nabrežina, Žužemberk. — Da snovanje tega zavoda ni bilo tako brezpotrebno, to nam med drugim dokazuje gorenje-avstrijski deželni odbor, ki vabi v Linc vse ondotne posojilnice, da bi se 12. sept. posvetovale, kako bi se ondi osnovala slična denarna zadruga.

(Iz Št. Vida na Dolenjskem) se tudi nam poroča o lepi veselici, katero so bili priredili ondotni domoljubi dne 11. t. m. Veliko občinstva je bilo, krasno vreme in neizmerno lepo petje. Ljubljančanov je nekaj prišlo in odlični slovenski domoljubi vmes. Jako dobro smo se zabavali, in veliko let že ne toliko smejali; vse je bilo prav „židane volje“.

(„Slovensko planinsko društvo“) otvorilo je dne 19. t. m. tretjo slovensko planinsko kočo, katero je po naročilu radoljske podružnice stavil g. Josip Ravhekar, občinski tajnik v Boh. Bistrici, po načrtu, katerega je sam izdelal. Koča je jako lepo in prikladno izdelana iz mecesnovega lesa in je opravljena z vsem potrebnim v sobi in v kuhinji. Na gornjem koncu Velega polja pod Triglavom, blizu 2000 m nad morjem stoji ta koča. Velo polje, ta krasna zadnja planina proti Triglavu je kakor nalašč vstvarjena za planinsko kočo.

(Tridesetletnica). Duhovniki, ki so l. 1890. 25letnico obhajali v Gorjah na Gorenjskem, so se zopet zbrali po preteku pet let v Kostanjevici na Dolenjskem, da so obhajali dne 8. avgusta 30letnico mašništva. Bilo jih je devet takih duhovnikov, ki se hočejo, ako jim Bog zdravje dá, čez pet let sniti v Logatci.

(Kmetiška šola na Grmu pri Novemestu na Dolenjskem) Slavni deželni odbor kranjski razpisuje ravno zdaj deželne ustanove te šole. V razpisu navaja tudi, da na Grmu i plačujoče učence sprejemajo. Ne moremo si kaj, da bi pri tej priliki našim trdnim gospodarjem, prav toplo ne priporočali to šolo. In zakaj jo priporočamo? Za to, v prvi vrsti, ker se v nji v našem narodnem slovenskem jeziku poučuje. Na Grmu ni potrebno, da je nemščine nezmožni mladenič, jedno, to je prvo leto le za to v šoli, da se nemščine v toliko priučijo, da zamore izključno nemški pouk v drugem in tretjem letu razumeti. Na Grmu dovrši vsak učenec šolo v dveh letih. V drugi vrsti priporočamo pa to šolo zaradi njene popolnosti. Ona je vinarska, sadjarska in poljedelska. Z bodočim šolskim letom, pričel bode strokovnjak tudi gozdarstvo predavati. Svojo lastno sirarijo, zadobila bode kakor čujemo tudi prav v kratkem. Vsi nastavljeni učitelji so sploh poznati strokovnjaki in narodnjaki. Poučuje se pa pač v vseh, kmetovalcu dandanes neobhodno potrebnih predmetih. Kakor iz letnega poročila šole posnemamo, so njeni učni predmeti ti: verouk, slovenski jezik, zemljepisje, računstvo, geometrija in geom. risanje, zemljerstvo in zemljem. risanje, fizika in meteorologija, kemija, coologija, botanika, mineralogija, poljedelstvo, rastlinstvo, živinarstvo, urejenje kmetijskega gospodarstva in knjigovodstvo, živinozdravilstvo, trtarstvo, kletarstvo, sadjarstvo, zelenjadarstvo, čebelarstvo, gozdarstvo, nemški jezik, kakor ne obligaten predmet. Posestvo šole na Grmu je jako obsežno in izgledno obdelovano. Šolsko poslopje, kakor tudi gospodarska poslopja, so vsa namenu kaj primerno urejena. S kratka, kmetiška šola na Grmu zasluži vsa priporočitev. In za to svetujemo našim trdnim kmetiškim gospodarjem, da pošljejo svoje gospodarstvu namenjene sinove, katere bi morali na kaki drugi ne slovenski kmetiški šoli na lastne stroške izdržavati, rajši na Grm. Iz razpisa slov. dež. odbora razvidimo, da plačuje plačujoči učenec na Grmu za hrano in stanovanje le 9 gld. na mesec, za šolnino pa 20 gld. na leto. Hrana je prav dobra, stanovanje prav lepo posebno snažno. Do deželnih kranjskih ustanov, pač Štajerci nimajo pravice, pa kakor čujemo, dobodo prav lahko od visokega c. kr. poljedelskega ministerstva izdatne podpore.

(Na kranjski deželni vinarski, sadjarski in poljedelski šoli na Grmu pri Novemestu) oddati je s početkom šolskega leta 1895/96. osem deželnih ustanov ali štipendij po 100 gld. Akoravno imajo pravico do teh ustanov v prvi vrsti sinovi na Kranjskem bivajočih kmečkih

posestnikov, oddajajo se vendar češče tudi drugim revnim prosilcem, ako za nje prosijo. Z ozirom na to, da traje poduk na tem zavodu samo dve leti, da dobijo izstopivši učenci pri grajščinah kot vrtnarji, upravniki in pozneje kot oskrbniki prav lahko službe; z ozirom na to, da se z razširjenjem trtne uši, z novimi zasaditvami vinogradov bode vedno več posebno v vinarstvu strokovnjaško izvežbanih ljudi potrebno in iskalo, želeti bi bilo, da bi se mnogo mladih ljudi za ta stan oglasilo. Do sedaj imamo večinoma po grajščinah službojočih upravnikov, vrtnarjev in oskrbnikov, kateri so iz drugih deželá doma, posebno so to Nemci ali Čehi; zakaj ne bi i tukaj slovenski naraščaj nastal?

(Krajni odbor za VII. skupščino „Zaveze“ v Novemestu), ki dela lepe priprave, prosi vse p. n. odposlance, častite tovariše in tovarišice, ki se udeležé VII. skupščine „Zaveze“ v Novemestu, da naznanijo svojo udeležbo najpozneje do 28. avgusta podpisanemu ter v naznanilu izjavi vsak posameznik, če mu bo treba preskrbeti stanovanje in se udeleži skupnega obeda. Obed bo v gostilni pri Tučku. Kuvert stane 1 gld. brez pijače, kateri znesek naj se blagovoli naznanilu pridejati. — Vrlim slovenskim učiteljem, ki bodo 4. in 5. septembra v mičnem Novemestu zborovali, želimo najboljši vspeh, dobre organizacije in trajne edinosti!

Druge avstrijske novice.

(Rojstni dan našega presvetlega cesarja) se je minolo nedeljo po vsej Avstriji praznoval s tistim pristrčnim in udanim veseljem, kakoršno navdaja slehernega zvestega Avstrijca nasproti tako ljudomilemu in dobrem vladarju, kakor je baš Fran Josip I., kojega naj dobri Bog ohrani na čelu naši državi še mnogo mnogo let!

(Nadvojvoda Franc Ferdinand) je moral prositi za večmesečni odpust ter podati se na jug v toplice. Pri cesarskih manevrih bil bi vodil svojo brigado, a ob to veselje ga je pripravila bolezen v grlu in pljučih. Ta nadvojvoda utegne postati naslednik našega cesarja, ako mu Bog zdravje dá.

(Ukaz gledé političnih pravic uradnikov) velja tudi za srednješolske profesorje. Ministerski svet je pa sklenil, da se ta ukaz raztegne tudi na učitelje, ki niso v državni službi, zlasti ljudskošolske učitelje. Deželni šolski oblasti so učitelje v smislu tega ukaza že poučile. Pravijo, da je povod temu ukazu bilo vedenje uradnikov v Dol. Avstriji, ki so preveč proti judom in nemško-nacijonalno rogovili. Da si je dobro, uradnike in vse javne poslovalce podučevati in k mirnemu postopanju napeljevati, vendar menimo, da praktičnih vspehov ta ukaz ne bo imel posebno pri Nemcih ne, ki so po starih privilegijah razvajeni.

(Gališki namestnik Badeni), ki je bil k cesarju v Iši poklican, bode najbrž prihodnji ministerski predsednik in bode za druge ministre izbral nekaj Poljakov, Nemcev in znabiti kakega češkega veleposestnika.

(Nemški liberalci in nacijonalci) se v sedanjih političnih počitnicah ali na glas ali na tihoma jezé, da je bilo „Celje“ sprejeto in da so nemški konservativci za-nj glasovali. Zato nekateri svoje poslanstvo odlagajo, drugi n. pr. Štajerci se grozé svojim pravičnim tovarišem. Sicer pa je bodočnost nejasna. Čehi menijo, da bode za prvi čas sedanje ali novo ministerstvo vladalo brez gotove državnozbornske večine, pa se na vsak način na Slovane oziralo.

(Deželnozbornske volitve na Češkem) se bodo vršile baje v mesecu oktobru. Volilni boj bode huđ, kajti obe česki stranki se že pripravljati na energično agitacijo. Mladočeška stranka skliče svoj shod v Pragi, staročeška pa v Kolinu. Kranjski Slovenci bodo v pohujšanje drugih Slovencev in v škodo nam vsem Čehe slepo posnemali v nepotrebnem boji.

(Narodopisno razstavo v Pragi) je obiskalo že čez 1 milijon plačujočih obiskovalcev.

(Slovenskih delavcev) je v Budimpešti toliko, da so hoteli imeti — ako je časnikom verjeti — svoje zborovanje, kar jim je pa policija prepovedala.

(V Zagrebu) je imenovanih veliko novih kanonikov, med njimi tudi naš slovenski rojak, č. gosp. dr. F. Suk. — Naslednik sedanjemu nadškofu zagrebškemu na škofijski stolici v Senju je tudi še le zdaj imenovan, namreč vseučilišni profesor dr. Maurovič.

(Slovenskih abiturijentov se je bilo v Zagreb) podalo blizu 70, kjer jih je skoro toliko vrlih hrvatskih dijakov presrčno sprejelo in jim skozi tri dni (11, 12 in 13. avgusta) razkazovalo kraljevo mesto in njegove znamenitosti. Slovenski dijaki so se z lepim petjem, modrimi govori in taktim postopanjem odlikovali ter zanimali za vse hrvatske razmere. Hrvatski dijaki so bili pa kaj gostoljubni in prijazni. — Koncert, ki so ga bili hrvatski dijaki priredili, je bil sijajen. Velika dvorana „Sokolova“ je bila natlačeno polna odličnega občinstva. Koncert se je začel z over-turo Smetanovi operi „Libuša“, potem je nastopil slov. abiturijent Miroslav Juvančić in pel dve pesmi Vilharjevi z jako lepim uspehom. Zbor hrv. abiturijentov je pel Zajčevo „Črnogorac črnogorski“ fino in korektno. Pele so se pesmi še „Naprej“, Försterjev „Samo“, Zajčeva „Zrinjsko-Frankopanka“ in naposled še Vilharjev „Slovenac i Hrvat“. Nastopili so tudi tamburaši in želi kakor pevci obilo zaslužene pohvale. Po koncertu je bil ples. — To je bilo 12. avgusta. Drugi dan so se večinoma dijaki razšli, ne da bi bilo prišlo do nameravanega skupnega zborovanja. — Mi odobrujemo, da se slovenski dijaki po dokončanih študijah družijo s svojimi slovanskimi brati. Naj le ostanejo složni in prijatelji tudi na vseučilišči, kjer naj se seznanjajo posebno z medsebojnim slovstvom in drugimi odnošaji tlačnih slovanskih narodov.

Ogled po širnem svetu.

(Srbski finančni minister) si je na lep način pomagal iz denarne zadrege, ker izdal je naredbo, da država od svojih zadolžnic ne bo več plačevala 5% obresti. Morebiti bode izdal še naredbo, katero je sicer že nekako s tem napovedal, da tudi dolgovi Srbija več plačala ne bo. Lepa reč!

(Bolgarski knez) ni sprejel angleškega konzula; vsled tega se tudi zastopniki družih držav niso od njega poslovili, ko je iz Sredca nekam odpotoval. Znabiti se več ne povrne?

(Kronanje carske dvojice ruske) se bode vršilo v Moskvi v drugi polovici meseca aprila prihodnjega leta.

(Belgijako.) Pred tednom je bil v Bruselju mirovni shod. Na tem shodu so možje govorili zato, naj se kolikor mogoče, odpravi vojaštvo in ustanovi mednarodno sodišče. To bi bilo dobro, pa kaj da sosed sosedu ne zaupa. — Poslanska zbornica je tudi v drugem branju sprejela novo šolsko postavo.

(Turško.) Vlada je zaukazala, da se vrnejo k svojim vojaškim četam vsi v Solunu bivajoči častniki in rezervniki, pa tudi vsi deželni brambovci. Redjeb paša je prevzel poveljništvo nad vsemi četami v Macedoniji. Iz tega se da sklepati, da nemiri po Macedoniji niso potihnil, ampak še postali nevarnejši.

(Špansko.) Med rezervniki vlada velika nevolja, ker nobeden prav ne mara na Kubo, kjer vlada razven punta rumena mrzlica. Vsled tega so v dveh pokrajinah nastali republikanski nemiri. Vojaki in žandarji preganjajo ustaše. Več oseb so zaprli.

Dopisi.

Pod sv. Jožefom. Gospod urednik! Nobeden mojih tovarišev puščavnikov se ni oglasil, dasiravno sva jih precej dregala. Veste, bojijo se ktero ziniti, da ne bi jih kar žive odrli, ali pa se tako ostro pokorijo, da ne vidijo in ne slišijo nič, kar se okoli njih godi, morebiti pa jih je tudi zima vzela. Nič ne dene, bom pa sam udrihal s svojo bergljo po nasprotnikih, saj me ni strah, da bi me pohrustali. In če me tudi, saj ne bo nikdo mačjih solz prelival za menoj nadležnim starcem. Najprvo pa Vas moram, gospod urednik, prav lepo zahvaliti, ker mi niste prinesli, česar sem Vas prosil. Če bi bil imel črnila in papirja, poročal bi Vam bil že zadnjič kaj. Cel teden sem posedeval na porobku in ča-

kal, kedaj boste prilezli in mi prinesli tisto steklenico črnila, pa Vas nisem nič dočakal. Ste pač oherni! Včeraj pa sem se vlekel tja k studentu v marušekovo hosto. K sreči je posejal tam nekdo eden groš, kterega sem pobral, ker sem vedel, da na tako trdih tleh ne bo ozelenel. Ž njim sem kupil po Marjeti črnila in papirja, gosja peresa pa še hranim iz starih časov, torej Vam lahko pišem.

Saperlot, ste si pač pravega hudimana navlekli na glavo s tisto vašo gimnazijo! Nemci bodo sedaj postavili „Studentenheim“, saj že imajo opeko in predstojnika in vse drugo — razun denarja. Glej jih no! Vse slovenske fante vam bodo polovili in pojaničarili, potem ste pa skoz! In njih „deutsches Haus“ bo naš „Narodni dom“ kar požrl, tako grozen bo! Ti para ti, pogruntajo jo pa le naši nasprotniki. Povsod vpijejo na pomoč, da ne bi še splavali, pa jim ne bo veliko pomagalo. Veste, gospod urednik, meni se le zdi, da iz te moke ne bo kruha. Naj si še tak „Haus“ postavijo, na tako trdih tleh ne bo stal, kakor naš dom. Saj sem videl, ko sem se pred kratkim tam mimo kobincal, koliko truda je stalo, da so naredili prostor za temeljni zid, in kake skale so vlekli drugo na drugo, da bi se jih še hajdi ustrašili. In če „Studentenheim“ postavijo tudi na sredi parka, naš slovenski kmet ne bo zaupal svojega sina takemu zavodu, kjer bi moral dijak preklinjati svojo lastno slovensko mater. Slovenski očetje, slovenske matere! Sam svitli cesar so potrdili naredbo, da se ustanovi v Celji slovenska spodnja gimnazija. Prvi razred se odpre že to jesen v Novi ulici v poslopji, kjer je šola celjske okolice. Pogumno pripeljite svoje sinove sem, ne dajte se strašiti od nasprotnikov! Slovenski profesorji bodo s svojimi učenci pravično ravnali, in če bodejo fantje marljivi, bodo kmalu nemščino popolnoma znali. Stariši, kateri ste revni, kateri svojih sinov ne morete dovolj podpirati, obrnite se v Celji do slovenskih gospodov. Saj imamo tukaj dijaško kuhinjo, ki bo potrebne in vredne dijake po svoji moči podpirala, in tudi č. o. kapucini vam svoje velikodušnosti ne bodejo odrekli. Ne prodajajte svojih otrok tistim, ki sovražijo vas in vaše ime, katerim le vaš krajcar dobro tekne. Slovenci, ravnajte kakor vam velewa sveta katoliška vera in vaš razum, potem ne bo služil nemški „Studentenheim“ za slovenske dijake, ampak spremenil se bo v brlog, kjer bodo sedajni kričači in grešniki na stare dni pokoro delali. Zapomnite si, kaj vam pravi vaš prijatelj puščavnik!

Gospod urednik, skoraj sem jo zavozil, začniva torej zopet tam, kjer sva nehala. Veste, uni dan je bil v Celji svetnik c. kr. namestništva, da poišče prostore novi gimnaziji. Spremljevala sta ga dva celjska gospoda, kterima so srage po licu tekle, tako trnjeva jima je bila ta pot. — Oh družba sv. Mohorja je našim nasprotnikom trn v peti! Zdaj že sami spoznavajo, da ne premorejo nič, če tudi jim pridejo na pomoč vsi tovariši iz „rajha“. Ej, svita se, svita! — Gromska mast, uni dan sem bil pa jezen kakor že od takrat ne, ko sem jih pri vojaki po krivici dobil petindvajset. Dobil sem v roke tist nemški listič. Ti hudir ti, ti spaka, ti mrcina, ti nesnaga ti! „Narodni dom“, ki bo tako trdno stal, da ga vsi Nemci ne bodejo podreti mogli, ta naš dom imenujejo „Bauernschindhaus“. Komu pa je še naša posojilnica krivico naredila? Očita se nam, da jemlje posojilnica od posojil več obresti, kakor vsakteri nemški zavod. Bedaki, naj se prepričajo predno kaj takega govorijo. Naša posojilnica jemlje 6%, pa 1% se zaračuni za kapital, tako, da polagoma spleča ves svoj dolg, kdor teh 6% vestno odrajtuje. Kdo pa je njihno „Sparcassa-Gebäude“ sezidal? Menda gospodje à la Walland, Rakusch et Kohn-sortes, ki so prišli s punkeljčkom v Celje, in ki so se odebeleli s slovenskimi groši? Zakaj pa sedaj ne postavijo svojega „deutsches Haus“ ob lastnih močeh, da beračijo po vsem svetu zanj? Ha, ha! Sparkasa ne nese več, ker skrbi posojilnica bolj za blagor ljudstva.

Gospod urednik! sedaj bo pa kmalu večna luč, tudi pero se mi je skrivilo. Pozdravite mi vse prijatelje po Celji, tudi nekega Petra, za katerega vedno molim, da bi se spreobrnil. Ni sicer še menda izdal Odrešenika, izdal pa je nekoga

drugega, saj veste, koga mislim. Ej, veter že piše od druge strani, morda se bo pa le obrnil in morda bo še njegova soproga slovensko igrala, kakor takrat, ko sem ravno iz Laškega prišel. Presneto, to je bilo fletno slovensko dekle! Pa ne zamerite, g. urednik! Kadar boste „Narodni dom“ odprli, pribergljaj bom tudi jaz v mesto, saj mi ga boste kupili eno čašo, kaj ne da? Do tedaj Vam bom še večkrat kaj sporočil, upam pa tudi, da kmalu obiščete svojega udanega prijatelja

puščavnika na Jožefovem hribu.

Od Sv. Janža nad Prožinom. — Gospod urednik! tudi jaz stara grča Vam moram enkrat nekaj povedati. Volitve smo imeli, volitve! pa še kakšne, gosp. urednik! še pri vas v Celji vam ni šlo tako dobro, kakor tukaj pri Sv. Lovrencu na dan 20. rožnika t. l. — Enakih ne vem, če prav mi je že brada osiveja. — Ko se je volitev približevala, bilo je odbranih odbor-nikov 36 — županov pa 3. Mislil sem si, šment to pa ne bo dobro, kaj pa hočejo početi s tremi župani naenkrat v Št. Lovrencu. Pa meni skušenemu, staremu človeku, dasiravno že veliko let tičim kot puščavnik v brlogu, pade mi vendar v mojo bučo; ni tako ne, ampak izvoliti se jih bode le smelo samo 12 odbor-nikov iz katerih se bode odbral le eden župan. — Dalje sem si mislil, sedaj bode treba poštene moče in zveste Slovence iz teh 36 izvoljencev. Vedel sem pa tudi, da akoravno velika zmes, vendar je med istimi 12 poštenih mož, kateri bodo sposobni vladati v prid občine. — Da, gospod urednik! nisem se varal, ko je napočil dan volitve, vrel so od vseh strani na volišče, kakor pride po zimi sneg, ako jug dihne. — Posledek bil je ta, da so se vsi, razven pet glasov, našim možem oddali; sicer pokazali so se bili tudi nasprotniki, a uvidivši, da z nami nič opraviti ne morejo, so zgubili pogum, ter so se koj zgubili, kakor v jesen lastavice, ko že začne drevje goleti.

Naš oče župan Kompolšek, ali kakor ga že mi po domače imenujemo, Polak, nadjali so se še vendar, da bodejo vsaj v prvem razredu nekaj glasov dobili, ker jih v drugem in tretjem niso, pa smola nesrečna, tudi tam jim niso privoščili ne enega glasa. S potrjim in tužnim srcem so ostali med svojimi privrženci na cedilu, in brž ko ne premišljevali, da tudi njih drugačna osoda ne čaka, kakor je zadela župana sosednje teharske občine očeta Kovača, da ga bodo vrgli za vselej iz županovega stola.

Nenađoma mi pa šinejo v glavo besede mojega soseda puščavnika od Sv. Ane, kateri je bivšemu že gor omenjenemu županu na Teharjih, rekel: „Kdo bi zmiraj župan bil, naj pa še bode kdo drugi“. Nič drugače si tudi mi mislili nismo, ter si poštenega kmeta in pa vrlega narodnjaka Boštjana Šuhla, po domače Siterja dne 28. p. m. izvolili za župana. — Da, zares težko mora biti, ako človek že dalje časa čast, osobito pa čast župana vživa, in kteremu se to dopada, kakor našemu bivšemu županu Polaku, da so ga posebno, kadar je v Štore prišel, kamor je posebno rad zahajal, klicali: „Herr Bürgermeister“.

Pustimo sedaj našega bivšega župana v miru, pa si še oglejmo nekoliko mojega soseda Spodnjega-Pungeršeka, kateri je bojda zvečer na dan volitve bil tako napihnen, kakor da bi bili tri cele dni v njega fulili sapo, mirno ga vprašam: „Hej sosed Florjanek, kaj pa ti je, da si danes tako napihnen, ali so te morebiti upikale bučele?“ Osorno mi odgovori. „Kaj še, mene samo jezi, ker smo danes pri volitvi čisto propali, in ker so vsi le v Joščekovi rog trobili, in to le zato, ker je Slovenec in ponižna duša. Jezi me pa tudi, ker nisem mogel Mihača spraviti v odbor, kteremu sem bil to obljubil.“ Pomiri se sosed moj in ne jezi se vsled tega, če se ti ni posrečilo istega spraviti v odbor, saj veš, da on ne zasluži tako čast, ker on je preveč „kšajt“, ter se vedno hvali, da najbolj postave pozna, ga prijazno zavrnem; ter še opomnim, škodo bi pa tudi imel pri svoji obrti, kot mizar, zatoraj naj rajši pri svojem „hoblanju“ ostane in si tam svoj kruh služi; kajti za Slovence on itak nič ne da.

Konečno Vam moram še v mojim brbljanji, gospod urednik! nekaj prav zanimivega povedati, gotovo redko kedaj enako novico dobite v roke, namreč, v oni zadnji suši sem videl pri

mojemu sosedu mlinarju Podzidešek-u, kateri je bil prišel ravno od občine tako razkačen domu, da je svoja kolesa pri mlinu s svojo močno sapo zagnal v tek, ter tisti dan mlet brez vse vode. Vzrok se prav ne ve, kaj mu je dalo tako močno sapo, pa morebiti, da je to krivo bilo, ker so na njega pri zadnjih občinskih volitvah popolnoma pozabili. Če se mi bode posrečilo poizvedeti, poročal Vam bodem o tem, gospod urednik! Pa drugokrat, do tje pa z Bogom!

Šentjanski puščavnik.

Iz Ormoža. Pri nas v Ormoži se godi Nemcem tako dobro, kakor morda nikjer drugje. Že nad jedno leto ne sme več viseti v zvoniku slovenska zastava, akoravno je v fari 6 slovenskih in samo 1 „nemška“ (?) občina. Napisi po mestu so največ samonemški. Dvojezičnih je malo, slovenskih pa nič. Mnogo grešimo sami. Nemci pribijajo nad svojimi prodajnicami tablice s samonemškimi napisi, mi Slovenci pa njim na ljubo dvojezične in še celo tu in tam z nemščino na prvem mestu. Čemu to? Ali nimamo mi več pravice imeti samoslovenskih napisov, kakor oni samonemških? Saj bivamo na naši zemlji in se živimo od naših ljudij. Ravno vsled naše prevelike popustljivosti jim raste vedno bolj greben in ne smemo se čuditi, da v poslednjem času zahtevajo že v cerkvi samonemške napise. Pri c. kr. sodnji nam črtajo naša lepa slovenska imena: „Pušince“ v „Puschendorf“, „Dobrava“ v „Dobrovar“, „Loperšice“ v „Loperschitz“ in mi smo mirni.

Oni zahtevajo dvorazredno nemško šolo. Dozdanja štirirazrednica pa tudi ni dosti manj ko nemška šola. Nad vrati vsakega razreda visijo tablice z napisi: I. Classe, II. Classe, III. Classe, IV. Classe. Nemški jezik se goji in uči kolikor le mogoče. V četrtem razredu že molijo nemški, pojejo nemške pesmi, povelje za telovadbo je nemško, knjiga je samo jedna slovenska, ostale vse nemške. In taki šoli pravijo „die windische Schul“ ter hočejo dokazati, da imajo pravico terjati nemško šolo. To je lepa slovenska šola. Postavno je pač določen na tej šoli slovenski učni jezik. In, če bi bil c. kr. šolski nadzornik tako pravičen slovenskemu jeziku kakor ga hvalisa „znani“ (?) gospod iz Središča v 15 številki „Popotnika“, potem bi tega vsega ne bilo. Šola bi res imela slovenski značaj, kakor šnega bi morala imeti po postavi in pravici. Umestno bi bilo, da bi se ti veliki postavni nedostatki skorej odpravili, kajti ako še bode dovoljena dvorazredna „nemška šola“, tedaj bodemo imeli v Ormoži naenkrat dve nemški šoli. To pa vendar ne gre. Še mnogokaj nam v Ormoži žalí narodni čut, vendar za zdaj molčimo želeč, da bi se ormoški rodoljubi že skorej združili k čistemu skupnemu narodnemu delu, da bomo po dolgem miru in pokoju začeli naprej korakati.

Iz Novegamesta V predzadnji številki „Domovine“ pisalo se je nekoliko o dolenjskem nemškutarjenju a veliko prerahlo, kajti stvar ni tako nedolžna, kakor bi si jo navaden človek izvan Kranjske mislil. —

Ne oziraje se na manjše kraje po Dolenjskem, pogledjmo si razmere v Novem mestu; — tukaj pričelo se je v zadnjem času nemštvo ali bolje rečeno nemškutarjenje vidno gibati, — vse to pa vsled nečuvne mlačnosti tukajšnjih narodnih društev. — Kaj nam pomaga da imamo krasne prostore čitalniške v „Narodnem domu“ če so isti večinoma le prazni in da se le redko kedaj opazi kaka živahnost, bodisi o priliki kterega koncerta ali pa nastopu diletantov na odru, kaj nam pomaga da imamo „Dolenjsko pevsko društvo“ se sedežem v Novem mestu, katero se sicer primeroma se svojimi močmi še dobro drži, a bi lahko veliko bolje delovalo nego deluje, kajti primanjkuje mu dobrih moči v moškem zboru. — V družih mestih se ljudje, kojim je Bog podaril grlo za petje, zanimajo za to, ter sodelujejo kolikor mogoče, pri nas pa je žalibog ravno nasprotno, kajti isti gospodje, kateri so se nekaj časa osobito v začetku društvenega ob-stanka vdeleževali petja, opustili so ga, a ne samo opustili temveč delajo še v kvar in razpor društva, poleg tega pa hočejo vendar biti „prvi“ mej tukajšnjimi narodnimi veljaki. — Druge vrste ljudje se zopet sramujejo vstopiti kot iz-

vršujoči člani, ker bi po mnenju istih kot v državnih službah stoječi zgubili mnogo na časti ako bi s privatnimi uradniki, trgovskimi pomočniki ali drugimi obrtniki vred nastopali v pevskem zboru. Mej tem pa nemška kazina prav pridno dela, snuje se tam še mešan pevski zbor pri kojem sodeluje staro in miado, prirejajo se gledališke igre in da stvar bolje vspeva, priredi se zabavni večer v kak dobrodušni namen, samo da so prostori polni. Vodstvo kazine je v rokah tukajšnjih strogo nemških političnih uradnikov, kateri z vsemi močmi sodelujejo pri igrah, petju itd.

Naš „Dolenjski Sokol“ ima tudi hudo smolo; telovadcev ima prav malo in sicer zaradi tega, ker mu jih vsako leto sproti poberejo v vojake, deloma pa se, ker so večinoma trgovski pomočniki, preselijo v druga mesta in tako je treba vsako leto novince v telovadbi še le izvežbati. — Dne 7. julija t. l. priredilo je naše pevsko društvo z „Dol. Sokolom“ vred skupni izlet v prijetno Zatičino, kamor se je s posebnim vlakom tudi še mnogo družega občinstva peljalo. Bili smo židane volje, ker smo bili od Zatičanov zares gostoljubno sprejeti. Prišedši nazaj ob 11. zvečer, postavil se je „Sokol“ v vrsto, hoteč z godbo na čelu korakati nazaj v mesto, kakor je odšel, a „Sokol“ obrača c. kr. okr. glavar pa obrne in tako se je tudi isti večer zgodilo. Ko je nareč „Sokol“ hotel z godbo na čelu odkorakati, prepovedala je c. kr. žandarmarija — ktera je bila od okr. glavarja v to svrhu poslana na kolodvor — godbo skozi mesto.

Vsakako čudno je, da se okrajni glavar vmešava v stvar, ktera ne pripada v njegov delokrog — razun če bodo morebiti nastali Schwarzovi časi — kakor tudi, da se mestna občina ne zmeni za to, ker so se ji ravno v tem slučaju kratile pravice v izvrševanju lokalnega policijskega posla.

Slednjič tudi še omenim, da bi bil še vendar skrajni čas, da se naši „narodnjaki“ mej katerimi se nahaja celo Hrvat g. pl. Sladovič izbrisejo kot člani nemške kazine.

Narodno-gospodarske novice.

Vsem hmeljarjem!

Obiranje hmelja se je pričelo in podpisano društveno vodstvo si šteje v svojo dolžnost, da vsem hmeljarjem — kakor vsako leto — tudi letos prav toplo priporoča, da strogo gledajo na to, da se le zadostno zrel hmelj obira, in da se to obiranje tudi pravilno vrši. Hmelj mora biti tudi snažen — ne sme toraj pomešan biti z listjem in vejami; vsaka glavica mora imeti vsaj eden centimeter dolgi pecelj ali štingel. Ako so bučke brez peceljnov, potem se zdrobijo in razpadejo v listke, in hmelj zgubi na vrednosti.

Zaradi preranega in nesnažnega obiranja je ugled našega hmelja precej trpel. V Norimbergu ga navziviljajo „štajerska trava“ in tudi v Žatecu ga ne hvalijo več tako, kakor poprejšna leta.

Podpisano društveno vodstvo konečno še izreka svoje začudenje, da se p. n. hmeljarji tako malo drže svetov, katera se jim podadó leto za letom.

Žalec, dne 20. avgusta 1895.

Vodstvo južno-štajerskega hmeljarskega društva.

Oklic!

Iz vseh dežel romajo letos Slovani v zlato mater Prago, da na narodopisni razstavi češki občudujejo delo, napredek in veliko kulturo naroda češkega. Z narodopisno razstavo svojo dosegli so Čehi velikanski triumf pred vsem obraženim svetom in so danes prvi kulturni narod v veliki obitelji slovanski. Na narodopisni razstavi češki razodeva se nam v vsej svoji veličini češkega naroda genij, ki je čuval stoletja in stoletja nad narodom, ter mu zagotovil obstoj. To videti je velik užitek, neprecenljiv pouk in prevažna spodbuja za nas. Z brati Čehi veže nas stara zgodovina, ž njimi spajajo nas običaji, z brati Čehi veže nas najsvetejša vez: jezik in krvno bratstvo. Tu je kulturni studenec, iz katerega zajemajmo življenjsko moč.

Rojaki! Pohitimo torej zopet v Prago v čim večjem številu, da tako dejanski zasvedočimo češkoslovensko vzajemnost! Poseben razstavni vlak pojde iz Ljubljane dne 31. avgusta ob 5. uri 45 minut zvečer in pride v Prago ob 4. uri popoldne dne 1. septembra 1895.

Vozne cene so naslednje:

	I. razred	II. r.	III. r.
Ljubljana	gld. 40—	30—	19—
Litija	„ 38—	28 50	19—
Zidan Most	„ 37—	28 50	19—
Laški Trg	„ 37—	27 75	18 50
Celje	„ 37—	27 75	18 50
Št. Jurij	„ 37—	27 50	18—
Poličane	„ 36—	27—	18—
Pragersko	„ 36—	27—	18—
Maribor ali Spielfeld	„ 34—	25 50	17—
Gradec ali Bruck na M.	„ 30—	22 50	15—
Dunaj	„ 15 50	10 50	5 50

Vlak bode vozil po južni železnici do Dunaja in od tod preko Taborja v Prago. Le ako se oglasi dovolj udeležencev, pojde tudi poseben vlak iz Trsta.

Kdor se misli udeležiti tega posebnega vlaka, pošlje naj denar za dotični razred jednemu podpisanih odbornikov do 25. avgusta. Vsakemu udeležencu pošlje se koj legitimacija, s katero se bode dobival vozni listek.

Program potovanja in bivanja v Pragi priobči se pozneje.

V Ljubljani, dne 12. avgusta 1895.

Ivan Hribar,
predsednik.

dr. Danilo Majaron,
podpredsednik.

Anton Trstenjak,
tajnik.

(Vest o slovenskem razstavnem vlakom v Prago) vzprejeli so bratje Čehi z velikim veseljem ter se že pripravljajo na dostojen vzprejem. Razstavni izvrševalni odbor dal je svoji radosti duška v brzojavki, katero je poslal včeraj gosp. Iv. Hribarju in katera se glasi: „Jako se veselimo prihoda naših najdražjih slovenskih bratov na narodopisno razstavo. Vsi nam bode srčno dobro došli.“ — Udeležencem razstavnega vlaka naznanjamo, da bodo vozni listki veljali jeden mesec dni, to je do vštetega 30. septembra t. l. Ne glede na postaje mej Prago in Dunajem more vsak udeleženec na povratku pretrgati potovanje dvakrat mej Dunajem in Ljubljano. Ker je na Dunaju zveza mej južno in Fran-Josipovo železnico jako neugodna, sklenil je odbor, ne potovati preko Tabora, ampak po državni železnici čez Brno, Pardubice, Kolin itd., torej po najlepših krajih čeških, in se vrše o tem pogajanja. Iz Trsta do Ljubljane ne pojde poseben vlak, torej se morajo rodoljubi mej Trstom in Ljubljano pridružiti razstavnemu vlakom v Ljubljani, to je pravočasno dospeti v Ljubljano. Unanje udeležence nujno prosimo, naj pošiljajo denar nemudoma ali najdalje do 26. t. m. jednemu odbornikov Iv. Hribarju, dr. D. Majaronu ali Ant. Trstenjaku. Vozne cene veljajo do Prage in nazaj.

(Izleta na narodopisno razstavo v Prago) bilo bi želeli, da se mnogoštevilno udeleže zlasti inteligentnejši slovenski kmetovalci. Preskrbljeno je namreč, da se oni, ki se zanimajo za dobro gospodarjenje, popeljejo v občino Nova ves v pribramskem okraju. Ta občina, kateri načeluje deželni poslanec Hodya, je v vsakem oziru izgledna. Hiše v njej vzorno čiste. Žganja tam ne pije nikdo; zato pa tudi prepira in tožbe v njej ni bilo že nad trideset let. Zemlja, dasi leži vas v nerodovitni gorski okolici, je vendar tako dobro obdelana, da ne daje le zadostno vsakdanjega kruha, temveč celo izlatten prebitek. — Odboru poroča se, da se prebivalci te uzorne občine prav iz srca vesele obiska slovenskih svojih bratov in da se pripravljajo sprejeti jih s pravo slovansko gostoljubnostjo. Ker nam mora Slovencem biti zlasti do tega, da napredujemo v gospodarstvu, veselilo bi nas prav iz srca, ko bi izlet v Prago tudi v tem oziru obrodil dobrega sadu.

Književnost.

(„Nada“) se imenuje lep leposlovni list hrvatski, ki izhaja s krasnimi podobami v Se-
rajevu. Ta list je prinesel že nekaj novih iz-

virnih slovenskih pesmi našega pesnika S. Gregorčiča.

(„Slovenska Matica“) izda letos petero knjig in sicer: a) Letopis. Urednik prof. Bartel. b) „Slovstvena zgodovina slovenska“ II. del. Spi-
suje dr. K. Glaser. c) Dr. K. Štrekelj: „Zbirka narodnih pesmi“. I. del. d) Zabavne knjižnice IX. zvezek. Urednik prof. A. Tavčar, d) Ant. Knezove knjižnice II. zvezek. Urednik Levec.

(„Navod o snovanji in poslovanji slovenskih posojilnic“), spisal in založil Ivan Lapajne, ravnatelj meščanske šole v Krškem, 123 strani v navadni osmerki. Cena 1 gld. 10 kr. po pošti, vezanemu iztisu 1 gld. 30 kr. Knjiga, o kateri prihodnjič več izpregovorimo, ima mnogovrstno vsebino; na čelu jo krasi podoba M. Vošnjaka, v tekstu ima tudi sliko njegovega brata dr. Jos. Vošnjaka, obeh za slovensko posojilništvo zaslužnih mož.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) so od 20. jun.—20. jul. t. l. darovali: Neimenovan domoljub iz Idrije 100 gl.; sl. ženska podružnica v Prvačini po g. tajnici Alojziji Mozetič 100 gl. S tem darom je postala sl. podružnica vrlih rodoljubkinj že v drugo pokroviteljica naše družbe. — Iz Postojine je poslal blagajnik tamošnje podružnice g. G. Pikel 42 gld. 50 kr.; 19 gld. je udnine, 10 gld. ustanovnine požrtvovalnega g. pošiljatelja, drugo je Ciril-Methodijski dar. Darovali so: Preč. g. dekan in častni kanonik J. Hofstetter 10 gld.; č. g. kaplan J. Brešar in g. Božidar Šeber po 1 gld.; gg. F. Gaspari, R. Šeber, S. Primožič, M. Šeber in Iv. Ružička po 1 krono. Vč. g. J. Virant, župnik v Mokronogu je poslal 22 gld. 50 kr. udnine tamošnje podružnice in 5 gld. kot dar g. nadučitelja A. Pavčiča iz Št. Ruperta mesto venca na grobnemu bratu J. Pavčiču, nadučitelju v Lašičah. G. A. Trevn iz Jesenic je poslal 10 kron namesto venca na grob gospej Alojziji Jeglič, c. kr. davkarja v Idriji. G. F. Habjanč pri g. Jurci v Ptujju je daroval 2 kroni kot Ciril-Methodijski dar. V zadnji zahvali znamovani donesek 10 gld., ki jih je poslal g. Avgust Drukar, je bil nabran v nabiralniku pri G. Golarju v Kranju, oni dar 8 gld., ki jih je poslal g. dr. Vilfan iz Radovljice, pa v n abiralniku pri g. Fr. Kunstelju v Radovljici. Pristrčno se zahvaljujoč požrtvovalnim darovalcem javljamo slovenskemu občinstvu, da bode odslej družbino blagajništvo priobčevalo izkaze družbi došlih daril v obeh Ljubljanskih dnevnikih, vsakih 14 dni pa v časnikih: „Novice“, „Edinost“, „Mir“ in „Domovina“, ki so doslej dolgo vrsto let prinašali vse vošč. rene družbine zahvale in s tem družbi posebno veliko koristili. Priobčevalo pa bode družbino blagajništvo darila v dnevnikih vsak teden, da darežljivi domoljubi in požrtvovalni pošiljatelji tem preje zvedó resnično prejetev dopsilnih darov in njih vzgled tem preje vzbudi posnemalcev. V to pomozi Bog! Zahvaljujoč se zvestim darovalcem in našemu vrlemu časopisju prosimo še krepkejše podpore v bodoče.

(Za slovensko šolo v Velikovu) so od 20. jun.—20. jul. t. l. darovali: Uredništvo in upravništvo „Mira“ 464 gld. 5 kr. Dve domoljubni gospe iz Tržiča, vsaka 20 gld. Sl. uredništvo Slovencev nam je poslalo 42 gld. 50 kr.; 32 gld. 50 kr. je nabralo sl. uredništvo Danice, 5 gld. je daroval vč. g. Anton Sednik, župnik pri sv. Duhu v Ločah na Štirskem, 5 gld. pa neimenovan domoljub. Dalje so darovali: Preč. g. Peter Urh, inful. prošt v Novem Mestu 20 gld.; „veselo omizje“ na Trati nad Poljanami 6 gld.; g. Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjem Gradu 5 gld. 20 kr.; 3 gld. 10 kr. nabranih pri zborovanju sl. gornjegrajskega učiteljskega društva in 2 gld. 10 kr. v veseli družbi Gornjegrajcev v Bočni; vč. g. Anton Kukelj, župnik v Št. Jurju pri Kranju 2 gld. in vč. g. kurat Lovro Rožman 2 gld. Bog povrni darovalcem! Živeli nasledniki!

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Vožni red na južni železnici.

veljaven od 1. maja l. l.

Odhod iz Celja proti Dunaji. Brzovlak ob 1. uri 37 m. ponoči in ob 1. uri 45 m. popoldne; poštni vlak ob 5. uri 24 m. popoldne in ob 3. uri 10 m. ponoči; lokalni vlak ob 6. uri 25 m. zjutraj; mešani vlak ob 8. uri 50 m. dopoldne.

Odhod iz Celja proti Trstu. Brzovlak ob 3. uri 27 m. popoldne in ob 4. uri 18 m. zjutraj; poštni vlak ob 10. uri 5 m. dopoldne in ob 1. uri 51 m. zjutraj; lokalni vlak ob 5. uri 35 m. zjutraj in ob 9. uri 20 m. zvečer do Zidanega mosta; mešani vlak ob 5. uri 40 m. zvečer.

Odhod iz Maribora na Koroško. Brzovlak ob 3. uri 25 m. ponoči; lokalni vlak ob 5. uri 25 m. zjutraj in ob 10. uri 3 m. dop. ter ob 3. uri 10 m. popoldne.

Odhod iz Pragerskega proti Ptujju itd. Brzovlak ob 3. uri 30 m. ponoči; osebni vlak ob 9. uri 37 m. dopoldne in ob 8. uri 10 m. zvečer; mešani vlak ob 3. uri 35 m. popoldne samo do Ptujja.

Odhod iz Celja v Velenje. Mešani vlak ob 7. uri 15 m. zjutraj in 3. uri 50 m. popoldne.

Odhod iz Velenja v Celje. Mešani vlak ob 5. uri 50 m. zjutraj in 2. uri 35 m. popoldne.

Odhod iz Zidanega mosta v Zagreb. Osebni vlak ob 5. uri zjutraj in 1. uri 38 m. ter ob 5. uri popoldne.

Odhod iz Poličan v Konjice ob 10. uri 25 m. dopoldne in ob 4. uri 10 m. popoldne.

Odhod iz Konjic v Poličane ob 6. uri 30 m. zjutraj in 1. uri 10 m. popoldne.

Odhod iz Spielfelda v Ljutomer ob 7. uri 25 m. zjutraj in ob 2. uri popoldne — ob 6. uri 45 m. zvečer od Radgone.

Zahvala.

Štejemo si v dolžnost, izreči najsrčnejšo zahvalo vsem tistim, kateri so pripomogli, da se je slovesnost pri odkritju Krempeljnovnega spomenika pri Mali Nedelji tako sijajno izvršila. Posebno zahvalo izrekamo visoko častitima gospodoma dr. L. Gregorcju in dr. Medvedu za izvrstna govora, vsem častitim darovalcem, ki so s svojimi doneski pripomogli, da se je ustreglo že davno izrečeni želji. Dalje se zahvalujemo vsem udeležencem, kateri so prišli iz daljnih krajev z namenom, da povišajo slavnost ter se niso strašili precej težavnega potovanja.

Presrčna zahvala gre tudi vsem govornikom, kateri so pri skupnemu obedu, poslušalcem podajali toliko krasnih misli, cezanjevski požarni brambi, katera je edina prišla brez posebnih formalnosti na prsto vabilo pod vodstvom svojega načelnika g. Schneiderja ter mnogo pripomogla k vzdrževanju reda, gg. pevcem in kapelniku g. Zacherlu, gg. dijakom za njihov trud, ljubeznjivim malonedeljskim župljanom za različne vožnje, delo in postrežbo in vsem drugim, koji so slavnost povečevali. Konečno nam je še pohvalno omenjati tudi gostilničarja g. Blaža Korošca, kateri je sicer z velikimi težavami, a vendar prav dobro postregel našim milim gostom. Vsem skupaj kličemo: Presrčna hvala!

Odbor

za Krempeljnov spomenik.

Pri Mali Nedelji, dne 20. avgusta 1895.

S. Cvahte, tajnik.

Glasovir

proda se po ceni. — Več pove upravništvo „Domovine“

Trgovski pomočnik

z lepim obnašanjem in vrli prodajalec, se išče za trgovino z manufakturnim blagom.

Ponudbe na upravništvo „Domovine“ (139) 1—1

Proda se po ceni prvih 9 delov „Weissove zgodovine“ najnovejše izdaje, ali pa zameni za slovenske knjige za duhovsko rabo. Kje pove upravništvo „Domovine“ (140) 2—1

Več dijakov

se sprejme na hrano in stanovanje. Šolska ulica št. 13 I. nadstropje. (141) 3—1

„Sičara“

(142) 1—1

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča po pošti.

Redilna živinska štupa

za konje, rogato živino in ovce i. t. d.

Skoro že 40 let z najboljšim vspehom malodane po vseh hlevih v rabi, ako živina ne mara jesti, dalje zboljšuje mleko.

Zamotek z rabilnim navodom 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 gld.

Konjski cvet

rabi za drgnjenje v krepilo konjskih udov; lajša otrpnelost konjskih udov krepilo pred in v restitucijo (očvrščenje) po kakem trdopolnem delu. Steklenica z rabilnim navodom velja samo 1 gld., pet steklenic z rabilnim navodom samo 4 gld. (138) 10—1

Ubald pl. Trnkóczy, lekarnar, Ljubljana, Kranjsko.

2000 litrov pristnega borovničarja liter po gld. 120 proda

JANKO TRAUN,

(123) Glince pri Ljubljani 2—2

Prostovoljna prodaja.

Lepo posestvo z zidano hišo in hlevom ter velikim kozolcem je na prodaj. Pri hiši je 33 oralov 310 m. zemljišča, njiv, travnikov in gozda. Hiša je pripravna tudi za gostilno in leži v pravi lepi legi.

Več se izve pri Mariji Spes, okolica sv. Miklavža, občina Škofja ves pri Celji. (121) 2—2

Žaklji za hmelj

112 cm. široki, 2-50 m. dolgi

iz močnega blaga se dobijo pri trvdki

Karol Vanič v Celji

po 1 gld. 15 kr. (129) 2—2

Učenca

sprejme takoj Franc Slavinec, trgovec na Ponikvi ob južni železnici. (132) 2—2

Učenec 14—16 let star

s primerno izobražbo zdrav in čvrst, priljudnega vedenja ter z nadarjenostjo za trgovino se sprejme

(135) pri IVAN RAZBORŠEK-u 3—2

v Šmartnem pri Litiji (Kranjsko).

Dve hiši in posestvo

katero nese 350 gld. na leto v Gaberjih en četrt ure od Celja je za prodati za 3000 gld. — Več pove Avgust Joras v Gaberjih. (134) 3—2

Prodaja graščine.

Graščina v Črnomlji na Dolenjskem proda iz proste roke svoja posestva skupaj ali posamezno ali na parcele in sicer:

Grad v mestu, št. 1 z vrta, v katerem so velika gostilna, pisarne c. kr. okr. glavarstva in druga stanovanja.

Mlin v mestu št. 94, s šestimi tečajji in žago.

Vrta merijo nad 2 orala. — Hrastovi in smrekovi gozdi, prav blizo in v lepi legi 203 orala. Njive 40 oral. Pašnici in košenice 26 oral.

Skupaj 270 oral.

Prodajanje se prične 1. oktobra t. l.; kupi se pa tudi lahko prej. Pogoji jako ugodni. Natančno se pozivé pri oskrbništvu graščine v Črnomlji. (124) 2—2

Vsled potresa izprodam v vsaki množini nad 800 hektolitrov jamčeno

pristnega vina

Istrijsko rumeno ali rudeče po gld. 16.— močnejše po gld. 18.— izvrstno Dolenjsko (Marwein) rumeno ali rudečkasto po gld. 19.— močnejše gld. 21.— in staro po gld. 23.— 100 litrov, stavljeno na ljubljanski kolodvor, posodo frankovano nazaj: Vzorcji na željo.

Kranjska vinarna v Ljubljani

(131) 5—2 Slonove ulice 52.

Hmelj!

(125) 5—3

HUGO ECKERT & CO.

komisijska obrt za hmelj v Žatecu (Saaz)

na Češkem se priporoča za posredovalno prodajo štajerskega hmelja in zagotavlja najreelno postrežbo.

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO!

po najnižjih cenah po najugodnejših pogojih pošilja pošiljatelj na poskušanje

IG. HELLER, DUNAJ

2/3 Praterstrasse Nr. 48.

Bugete številni 182 strani strojev v 1/2 v slovenskem jeziku na zabavne tablice za vse stroje.

Prostovoljni se bliže.

(48) 20—12

Najboljše kakovosti, blagodejen, oživljaljoč, krepilen in zlasti sredstvo za vzbujanje teka je

Želodčni

ali

Marijateljki liker

1 steklenica stane 20 kr., 6 steklenic 1 gld., 3 tucate steklenic 4 gld. 80 kr.

Dobiva se

v lekarni Ubalda pl. Trnkóczy-ja

v Ljubljani, zraven rotovža

in se vsak dan s prvo pošto razpošilja.

Nadalje za želodec:

Kapljice za želodec. — Steklenica 20 kr., 6 steklenic 1 gld., 3 tucate 4 gld. 80 kr.

Odvajalne ali čistilne krogljice čistijo želodec pri zabasanji, skazenem želodcu. — Skatulja 21 kr., jeden zavojček s 6 skatuljami velja 1 gld. 5 kr.

(136)

10—2

Za hmeljarje!

Fr. Jos. Lehrl

Žatec, Češko, (v lastni hiši)

preskrbi najboljšo prodajo vsakovrstnega hmelja na žateškem trgu, in se priporoča tudi štajerskim p. n. hmeljarjem za prav mnogoštevilne in obilne pošiljave. Za vestno, točno in v vsakem obziru dobro postrežbo jamči njegovo ime. (127) 6—3

Zacherlin

deluje čudovito! Mori — kakor nobeno drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznано. — Njegova znamenja so: 1. zapečateni steklenici, 2. ime „Zacherl“.

(60) 12—12

Najboljše za stenice, bolhe, kuhinjske golazni, mole, živalske parasite in dr.

Celje:	Traun in Stiger	Mozirje:	Leopold Vukič
„	Alojzij Walland	Planina:	R. Grossler
„	Viktor Wogg	„	Lud. Schescherko
„	Anton Kolenc	„	F. Wambrechtsteiner
„	Fran Janesch	Gornji grad:	Jakob Božič
„	Milan Hočvar	Polčane:	Ferd. Ivanus
„	Ferdinand Pellé	„	A. P. Krautsdorfer
„	Josip Matič	„	Anton Schweiß
„	Anton Ferjen	Pristava:	And. Suppanz
„	Friderik Jakovitsch	Brezice:	Fran Matheis
„	L. Leo Hannak	„	Varlec & Umek
„	Karol Gela, lekarna	Rajhenburg:	L. Rainhofen
„	Fran Zanger	Zalec:	Adalb. Globočnik
Vrnsko:	Ivan Pauer	St. Jurij:	Fran Kartin
Konjice:	Jurij Michay	„	J. F. Schescherko
Vojnik:	Fr. Zotti	St. Lovrene:	Elija Turin
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	„	Josip Wagner
„	Konsumno društvo	St. Paul:	Norbert Zanier
„	Josip Wouk	Trbovlje:	Konsumno društvo
Ljubno:	Fr. H. Petek	„	J. M. Krammer
Videm:	Ivan Nowak	„	Fran Pollak
Sevnica:	A. Fabiani	„	Rob. Stenowitz
„	S. F. Schalk	Vitanje:	Anton Jaklin
„	Ludovik Smole	Velenje:	Karl Tischler
„	Zwenkel & Camp.		